

De heer voorzitter

We beginnen aan de bespreking van de beleidsverklaring.

We zullen een trend trachten aan te houden tussen aan de ene kant een bepaalde gezwindheid in het debat, zoals recent afgesproken in het bureau, in de centrale commissie en in de eerste commissie. Een zekere gezwindheid van het debat, maar aan de andere kant geen beperking. Iedereen komt tussen zolang hij wil, maar tracht er een zekere vaart in te steken. Dat is de afspraak. Tussenkomen zijn absoluut geoorloofd en, Mijnheer de Eerste Gedeputeerde, we hebben afgesproken dat de deputatie het woord krijgt telkens wanneer zij dit vraagt. Dat kan een partiële tussenkomen zijn om een punt op te helderen of een globale tussenkomen, zoals afgesproken in de eerste commissie.

We beginnen aan de algemene bespreking als men het met een begrotingsdebat kan vergelijken. Het is géén begrotingsdebat, het is een debat over een beleidsplan. De verplichte stemming over dit beleidsplan zal plaatshebben in de derde zitting.

De volgorde van de sprekers heb ik laten bepalen zoals in de begroting : eerst de oppositie in volgorde van grootte en dan de meerderheid in volgorde van grootte. Het woord is aan collega Jan De Cuyper namens het Vlaams Blok.

BELEIDSPROGRAMMA 2001-2006**Algemeen***TUSSENKOMST NAMENS DE VLAAMS BLOK-FRACTIE***De heer De Cuyper**

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Heren Gedeputeerden, Geachte Collega's,
De rode draad die door de inleidende verklaring loopt is duidelijk. Het gaat hier om een voorlopige beleidsnota.

Inderdaad, het kerntakendebat dat nog moet gevoerd worden, zet ganse hoofdstukken van het beleidsplan op losse schroeven. Het debat over de kerntaken hangt als een donkere schaduw over de vele bladzijden, 150 om precies te zijn. Door die dreigende schaduw van de uiteindelijke beslissing over de taken die de provincies nog zullen uitvoeren, komt deze beleidsverklaring als onwerkelijk over. Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat de vele bladzijden tekst de dan toch betrekkelijke belangrijkheid van de provinciale taken nog ruimer in de verf moet zetten. Ik wik mijn woorden en stel dat daardoor het beleidsplan uiteindelijk een abstracte en een onzekere indruk wekt.

Vertegenwoordigers van de provincies werken in de schoot van de Vereniging van Vlaamse Provincies aan een eigen profiel in het kader van de "provincie plus". Op zich is dat intellectueel werk en het latere lobbywerk is een nobel streven, maar uiteindelijk ben ik de mening toegedaan dat het wenselijk is en niet overbodig om in de schoot van onze vergadering een debat te voeren over deze kerntaken.

Ik hoop, Geachte Voorzitter, dat ik mij dit zijsprongetje in mijn uiteenzetting kan veroorloven. Wat zal er binnen enkele maanden overblijven van deze beleidsverklaring ? Bepaalde taken die nu worden uitgevoerd door de provincies zullen verdwijnen. Het subsidiariteitsbeginsel zal zeker nog de gemeentelijke autonomie versterken. En héél misschien komen er nieuwe bevoegdheden. Uiteindelijk zullen die de uitdaging vormen voor de toekomst.

Daarom zijn vele van de 150 bladzijden van de beleidsnota nutteloze woorden, die in feite de realiteit maskeren.

Ik dank u voor uw aandacht.

DEBATTEN

TUSSENKOMST NAMENS DE AGALEV-FRACTIE

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,
Vooraleer tot u een ernstig woord te richten, wil ik het toch nog eens hebben over het feit dat hier in de zaal wel ergens een groot gat moet zijn, want het blijft hier maar tochten ! Ik ben niet de enige, want vanuit een andere partij heb ik dezelfde opmerking gekregen. Ik vraag dus met betrekking tot uw wijsheid, Mijnheer de Voorzitter, kunt u dit niet oplossen ?

De heer voorzitter

Mag ik u onderbreken, Mijnheer de Fractie leider ? Er zijn twee dingen die mij publiek van het hart moeten, en ik richt mij tot de quaestoren en de griffie : sedert de vernieuwing van de zaal hebben we last met de geluidsinstallatie. Ik weet dat men technisch veel inspanningen levert, maar het is niet goed geregeld. De moeilijkheden met de letterlijke opname van de raad waren er reeds de vorige maal. Ik heb er in het begin alle begrip voor gehad, maar nu moet het gedaan zijn !
Ten tweede, en het is niet de eerste keer dat mijnheer Lockefeer dit meldt : ik wil dat men nakijkt wie opzettelijk of onopzettelijk die tocht veroorzaakt !

Gelach

Het is niet enkel op die plaats, ik heb het zelf ook al ondervonden en er moet iets aan gedaan worden. De zaal is prachtig, de zaal is schitterend vernieuwd, maar ik richt mij tot de quaestoren – jeugd en ervaring samen – om mét de griffie die twee zaken op te lossen. De problemen met de geluidsinstallatie en de opnames kunnen niet voortduren en we kunnen geen enkele fractie of geen enkel lid van de raad in de kou laten staan. Ik reken erop dat hiermee rekening wordt gehouden.
Mijnheer de Fractie leider, u hebt het woord en we luisteren nu. Tracht niet te bibberen, maar geef ons uw algemene beschouwingen over het beleidsplan. We luisteren naar mijnheer Lockefeer die in moeilijke omstandigheden moet spreken.

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,
In alle ernst nu. Van een oppositiepartij wordt niet alleen verwacht, maar geëist dat belangrijke documenten - en de beleidsverklaring is in mijn ogen een van de belangrijkste documenten binnen een legislatuur van zes jaar - kritisch wordt gelezen en beoordeeld. Wij hebben dat dan ook gedaan. Op dat vlak willen we de beleidsmakers niet teleurstellen.

Om u goed te stemmen wil ik alvast twee pluspunten aan het document toekennen :

1. Er is een beleidsverklaring, dat is een positief punt.
2. Het is een sobere uitgave.

De beleidsverklaring van 1995 echter die ons allemaal, als oudgedienden als ik dat zo mag zeggen, werd toegeschoven, was een document dat ongeveer 250 bladzijden omvatte en elk onderwerp was uitgegeven in een klein bundeltje. Klaar, overzichtelijk.

De beleidsverklaring van nu telt 150 bladzijden. Ik heb er een aantal items uitgenomen :

- milieu daalt van 18 naar vier bladzijden,
- landbouw van 9 naar drie en een halve bladzijden,
- cultuur van 23 – komt er nog goed af – naar 14,
- de sport – het is alsof de sport verdwijnt - van 17 naar twee bladzijden,
- onderwijs van 20 naar 12,
- toerisme van 23 naar twee bladzijden.

Heeft het te maken met kwantiteit versus kwaliteit of omgekeerd ? Ik stel alleen maar vast dat het document van 1995 klaarheid bracht, een gestructureerd geheel was én vernieuwend. Als ik de beleidsverklaring van vandaag bekijk, dan vind ik eerlijk gezegd vaagheid troef. Een pakket losse verbanden, weinig creatief, een voortzetting van wat bestaat, zo van : "wij doen gewoon verder". Op het gevaar af belerend over te komen - hetgeen ik helemaal niet wil - en dat heeft waarschijnlijk te maken met mijn achtergrond : 35 jaar in het onderwijs en dan denk je dat je altijd gelijk hebt (er zijn uiteraard nog andere beroepen waaraan dat eigen is), zet ik mijn betoog verder.

Ik heb er de dikke Van Dale eens op nageslagen, heb het woordje "beleid" opgezocht en daar staat heel kort als uitleg : de wijze van handelen, met andere woorden een gedragslijn of een gedragscode. Dit veronderstelt uiteraard een duidelijk handelend optreden, noem het een gecoördineerd, of nog, een geïntegreerd handelen binnen een bepaald kader, in dit geval het provinciaal kader. Binnen dit kader loopt een rode draad, met name duurzaamheid, waaraan in wezen elke beleidshandeling dient getoetst te worden. Duurzaamheid steunt op twee pijlers en het woord pijler wordt nogal graag gebruikt in het document. De eerste een ecologische, de tweede een sociale pijler.

Uitgaande van deze vaststelling vind ik persoonlijk dat het woord duurzaamheid in deze beleidsverklaring zodanig veel voorkomt, te pas en te onpas gebruikt wordt, dat de inhoud er flink door uitgehold wordt. Noem het een begripsdevaluatie. Ik heb een poging gedaan om het woordje duurzaamheid te tellen en ik moet eerlijk zeggen, ik heb het opgegeven. Ik begon op de duur al luidop te tellen in de kamer.

Als we de teneur van deze beleidsverklaring letterlijk mogen nemen dan gaan we geconfronteerd worden met een revolutionaire trendbreuk vergeleken met vorige legislatuur. In de tekst staan immers veel verheven principes en vrome voornemens, maar of deze effectief zullen gerealiseerd worden is voor mij een groot vraagteken. Ik heb zo mijn twijfels. De vorige zes jaar hebben me veel geleerd op dit vlak. Er doemt voor mij al een groot vraagteken op als ik moet vaststellen dat er niets over fiscaliteit gezegd wordt. Waarschijnlijk zal dus alles gratis zijn. Nergens gebruikt men een timing, het zweeft zo : we zullen dit en dat doen, maar een timing is daar niet op vastgeplakt.

En wat te denken over de samenwerking met intercommunales, vzw's, sociale huisvestingsmaatschappijen, streekplatforms, regionale landschappen, enz. ? Wat is onze visie hieromtrent, vooral in het kader van het nieuwe decreet dat op ons afkomt ? Hoe zit het met de terugkoppeling van de mandatarissen van deze raad ?

Collega's, laat ik het even hebben over het voorwoord. Bij het lezen van deze verheven tekst ben ik even de tuin ingetrokken om wat te bekomen. Afgezien van het wollig taalgebruik is het voor mij een en al schemering. Waarschijnlijk ligt dat aan mij en heb ik de tekst niet goed gelezen. Hoe dan ook, het boek genesis begint met : "In den beginne was alles duister, maar er kwam licht". Wel, van het voorwoord mag ik zeggen : in den beginne was alles nog klaar voor mij, maar op het einde zat ik in de duisternis.

Ik citeer enkele voorbeelden :

1. "De provincies staan tegelijk voor een boeiende en moeilijke legislatuur. Een ingrijpende hervorming van het Vlaams binnenlands bestuur komt op ons af. De Vlaamse provincies bereiden dit debat grondig voor."

Ik heb eerlijk gezegd nog niet veel gemerkt van die debatcultuur. Wat willen wij als provincie ? Welke kerntaken willen wij hebben ? Welke willen we niet meer ? Ik denk dat wij er toch ook iets mogen over zeggen. En misschien is dan het principe ROMEC hier wel van toepassing ? Voor de niet-ingewijden : ROMEC is de afkorting van Ruimtelijke Ordening Milieu, Economie en Cultuur. Als de provincie zich daarrond wil profileren, dan zullen we heel veel werk hebben.

2. "Vanuit eenzelfde bekommernis werken de provincies zelf al een hele tijd aan de verfijning van hun profiel, op weg naar een "provincie plus".

Dat "plus" deed me denken aan toen ik nog heel klein was. In onze buurt was er een Sparwinkel en als we daar voor tien gulden, ik woon aan de grens, materiaal haalden, kregen we pluspunten. Gaan we in die richting ? Ik weet het niet.

3. "Ons bestuur wenst inderdaad vanuit een gemeenschappelijke visie, maar met eigen accenten te werken."

Welke zijn die accenten ? Welke accenten willen wij als provincie werkelijk op de voorgrond schuiven ? Hoe willen wij ons profileren ?

DEBATTEN

4. "Het publieke debat in de provincieraad dient in deze opvatting de spiegel te zijn van het maatschappelijk gebeuren in de verschillende subgebieden van onze provincie."
Een hele hap. Ik heb het echter in de raad al anders mogen ervaren, onder andere bij de afbakening van het stedelijk gebied Aalst en met de fameuze RUP's van de campings. Of dit een afspiegeling is van onze deelgebieden, dat weet ik niet.
5. "Als bovenlokaal bestuursniveau heeft de provincie een unieke mogelijkheid om de polsslag van het maatschappelijk leven en de veranderingen in de omgeving uiterst snel aan te voelen."
Ik denk dat als men de Oost-Vlaamse bevolking aan de pols zou voelen over het golfterrein, we maar een zeer zwakke polsslag zouden hebben. Ik denk dat de patiënt op sterven na dood zou zijn.
Een beetje verder staat : "Deze beleidsverklaring 2001-2006 bevat als rode draad alvast de basis van een modern Oost-Vlaams streekbestuur."
Ik las bijna een Oost-Vlaams streekbier, maar dat was het niet.
6. "Een behoorlijk bestuur doet inderdaad aan planning en benadert de verschillende activiteiten vanuit een beredeneerde samenhang."
Ik wil even mijn ziel blootleggen en zeggen : de voorbije zes jaar heb ik hier een totaal gemis gemerkt aan "geïntegreerde" aanpak.
Tot daar mijn lichtzinnige bemerkingen in verband met de inleiding of het voorwoord.
Dank u.

De heer voorzitter

Dank u voor de "autokritische" benadering van uw toespraak als u zo lichtzinnig zegt dat u lichtzinnig hebt gesproken. Namens de fractie van het Vlaams Blok, namens de fractie van Agalev is er dus reeds gesproken. Thans, namens de leden van de Volksunie-ID spreekt mevrouw Storms.
U hebt het woord, Collega.

TUSSENKOMST NAMENS DE VU-ID-FRACTIE

Mevrouw Storms

Mijnheer de Voorzitter, Beste Collega's,

Bij de begrotingsbesprekingen 2001 in november en december van het vorige jaar heb ik namens mijn fractie aangeklaagd dat het begrotingsdebat niet grondig kon worden gevoerd bij gebrek aan een algemene beleidsverklaring. De bestendige deputatie verklaarde toen bij monde van de eerste gedeputeerde bewust te hebben geopteerd voor een soort technische begroting met een beknopte beleidsverklaring, en ik citeer : "een technische begroting in die zin dat de bestendige deputatie bewust heeft gekozen om de nieuwe beleidsklemtonen pas te leggen bij de eerste reeks begrotingswijzigingen 2001".

Met andere woorden : de in de beleidsnota genomen opties dienen hun weerslag te vinden in de eerste reeks begrotingswijzigingen die later in de raad ter stemming zullen voorliggen. Vol ongeduld keken mijn collega en ik uit naar die algemene beleidsverklaring. Ik moet eerlijk zeggen dat onze teleurstelling groot was toen we het voorwoord van de beleidsverklaring lazen. Mijn collega's hebben er ook al op gewezen : er staan een aantal rare dingen in.

Terwijl het kerntakendebat volop is gestart en de Vlaamse regering op 9 februari de uitgangspunten van het kerntakendebat en het kader voor de toewijzing van de kerntaken heeft goedgekeurd, kondigt de bestendige deputatie bij het uitstippelen van het toekomstig beleid aan uit te gaan van de taken die, onder meer onder de notie "provinciaal belang", vandaag tot de bevoegdheid van de provincies behoren. Waar men van een bestuur dat zichzelf dynamisch noemt, zou kunnen verwachten dat het anticipeert op discussies omtrent de kerntaken van de diverse bestuursniveaus en zijn beleidsnota aangrijpt om zèlf reeds een aantal keuzes te maken of opties effectief te vertalen naar het politiek niveau, verkiest de bestendige deputatie om dit debat eenvoudigweg uit de weg te gaan, alles bij het oude te laten en bijna te doen alsof er geen vuiltje aan de lucht is.

Nochtans, de verwarring en de onzekerheid die ten gevolge van het kerntakendebat ontstaan over de toekomstige bevoegdheid en rol van de provincie, is in elk onderdeel van de beleidsnota heel voelbaar aanwezig. Vaak wordt naar het kerntakendebat verwezen, soms is de verwarring compleet (een duidelijk voorbeeld hiervan vond ik in de beleidsnota communicatie), soms wordt er een poging gedaan om met het kerntakendebat op een volwassen manier om te gaan (ik verwijs hier naar de beleidsnota welzijn en gezondheid). Er is absoluut geen eenduidigheid aanwezig of en op welke wijze men het kerntakendebat in de beleidsnota laat interfereren.

Ik betreur ten stelligste dat de bestendige deputatie bij de opmaak van haar beleidsnota niet de moed en durf heeft gehad om h  ar visie op de kerntaken van de provincie politiek te vertalen.

Nochtans, mijn collega van Agalev heeft er ook al naar verwezen, staat in het voorwoord te lezen dat de Vlaamse provincies het kerntakendebat grondig voorbereiden.

Wanneer we de VVP-Nieuwsbrieven lezen, dan kunnen we inderdaad geloven dat dit het geval is. In de VVP-Nieuwsbrief van februari staat te lezen dat het bureau van de VVP aan de provinciebesturen heeft gevraagd rond vier welbepaalde onderwerpen een denkoefening te maken. De timing voorzag dat er eind april vanuit elke provincie een eerste rapport wordt verwacht en dat medio mei de leden van de Vlaamse regering een gezamenlijk rapport zullen ontvangen. Interessant om weten.

Alleen spijtig dat de Vlaamse ministers de visie van de provincie op hun kerntaken eerder zullen kennen dan de provincieraadsleden z  lf.

Uit de VVP-Nieuwsbrief blijkt de verkrampde houding waarmee het VVP-bureau en de vijf bestendige deputaties het kerntakendebat en meer specifiek het debat rond de kerntaken van de provincie bij voorkeur binnenskamers voeren zonder "pottenkijkers" van de oppositie. Zeer ironisch wanneer net de VVP-nota "provincie plus" pleit voor meer armslag voor de provincieraadsleden, voor een herwaardering van de politieke rol van de provincieraadsleden, de provincieraad en zijn commissies.

Ik zou hier dan ook een oproep willen formuleren ten aanzien van de bestendige deputatie om de provincieraad op zijn waarde te kennen in het kerntakendebat en het rapport dat zij opstelden voor het VVP-bureau minstens ter bespreking voor te leggen in de bevoegde commissies   n in de provincieraad. Ik denk dat het kerntakendebat niet enkel de meerderheid aanbelangt, maar evenzeer de oppositie en dat zij ook daar een constructieve rol kunnen in spelen.

In het kader van deze algemene tussenkomst ben ik niet van plan om in te gaan op alle onderdelen van de beleidsnota, daar hebben we nog tijd voor, maar toch nog een belangrijke bedenking :

De bestendige deputatie koestert heel wat ambitieuze plannen. In een driepartijencoalitie moet iedere partner wat wils krijgen en heeft elke gedeputeerde zijn eigen dromen. Maar ... koken kost geld en dat weet iedereen ! In de beleidsnota heb ik veel gelezen over de ingrediënten, de bereidingswijze, het recept en hetgeen we uiteindelijk op tafel kunnen verwachten (al dan niet gelukt). Over de centen waarmee de ingrediënten moeten bekostigd worden en de maaltijd bereid worden, wordt echter in alle talen gezwegen. Ik mag toch veronderstellen dat ik de volledige versie van de beleidsnota heb ontvangen en dat de oude etiquette-regels die stellen dat een dame een menukaart zonder prijslijst wordt ter hand gesteld, hier niet zijn toegepast ?

Een beleidsnota zonder visie op het te voeren financieel beleid, ik kan mijn oren nog steeds niet geloven. Hoe zit het nu met de belastingverhogingen ? Zal deze coalitie nog verhogingen doorvoeren? Hoe zal de bestendige deputatie reageren op eventuele andere ingrepen in het provinciefonds ? Waar de eerste gedeputeerde op 13 december bij de stemming van de begroting 2001 nog de interne twisten binnen zijn eigen partij   n binnen de coalitie over de belastingverhoging de kop wist in te drukken door, ik citeer : "met de uitvoering van de fiscale reglementen te wachten tot na de eerste begrotingswijzigingen in maart (sic) wanneer meer duidelijkheid zal bestaan over :

- a. het aanwenden van het miljard dat gereserveerd werd uit het provinciefonds,
- b. de discussie over het takenpakket,
- c. het evalueren van de technische begroting en desgevallend einde maart de nodige aanpassingen te doen in de fiscale reglementen"

wordt het probleem van de financiën nu "opgelost" door er eenvoudigweg niets over te zeggen, de doofpotstrategie.

Ik ben dan ook van oordeel, samen met mijn collega, dat het deze coalitie ontbreekt aan politieke durf en moed om een passend antwoord te formuleren op de vermindering van de middelen uit het provinciefonds. In plaats van na te denken over besparingen en bewuste keuzes voor bepaalde prioriteiten en eigenlijk al te kiezen voor bepaalde kerntaken, verhoogt deze coalitie liever de belastingen.

DEBATTEN

De deputatie deinst er zelfs niet voor terug om eigen coalitieleden die problemen hadden met de verhoging van de belastingen, zand in de ogen te strooien om dan, eenmaal de oogleden aaneengekoekt zijn door het verloop van tijd, in alle stilte hun zin door te drijven.

In plaats van voor de komende legislatuur een dynamisch, vooruitziend financieel beleid uit de stippelen, rekening houdend met allerlei hypothesen en met aandacht voor prioritair te realiseren beleidsinitiatieven, heeft de bestendige deputatie bewust gekozen voor een financieel non-beleid.

De wedren van de gedeputeerden naar de centenbak is begonnen. Het motto van de wedstrijd : wie eerst komt, eerst maalt. Ik kijk liever naar een andere wedstrijd waar duidelijke afspraken gelden en doordachte regels zijn uitgedacht.

Ik dank u.

TUSSENKOMST NAMENS DE VLD-FRACTIE

De heer Beke

Mijnheer de Voorzitter, Mijnheer de Gouverneur, Collega's,

Ik wil mij vooraf even verontschuldigen bij de mensen die de notulen opmaken omdat ik geen uitgeschreven tekst heb.

Ik vond dat in een bespreking van een beleidsontwerp het open en vrije debat moet kunnen aangegaan worden. Het is ook ingegeven door materiële omstandigheden die het mij onmogelijk maakten om een volledige tekst uit te schrijven.

De heer voorzitter

Bent u naar de stoet moeten gaan ?

Gelach

De heer Beke

Ik was in het buitenland en dat maakte het mij onmogelijk.

Ik kan u van meet af aan zeggen dat wij als grootste meerderheidspartij in deze provincieraad resoluut achter de beleidsverklaring staan. Wij zullen ze dus ook goedkeuren, wat niet wil zeggen dat we hier en daar wat eigen accenten zullen leggen, wat eigen klankkleur. Dat moet ook want anders zou het allemaal wat eentonig zijn en een goed menu, een goed gerecht is maar goed wanneer het verschillende kruiden bevat die daar als pigmenten doorheen smaken. Dit is ook zo wat deze beleidsnota betreft. Ik zal mij in mijn tussenkomst beperken tot een wat meer globale benadering, maar ik kan toch wel stellen dat de provincie Oost-Vlaanderen zich écht profileert als een goed intermediair bestuur dat resoluut op weg is naar wat wij - misschien dient dit voor intern gebruik - een "provincie plus" zijn gaan noemen, maar ik kom daar straks even op terug.

Wij vinden deze nota goed om een aantal redenen :

1. Het is uiteraard een continuering van een gevoerd beleid en we moeten daar consequent in zijn. In de vorige coalitie behoorden wij eveneens tot de meerderheid, waren wij eveneens verantwoordelijk voor het beleid en een aantal zaken doe je niet in functie van één of twee jaar, maar op wat langere termijn. Zaken die beslist zijn in de vorige legislatuur worden vandaag uitgevoerd en dan moeten we consequent zijn en dan staan we er ook achter, ook al hebben we soms kritische bedenkingen bij bepaalde zaken.
2. Niet dat wij conservatief zouden zijn. Wij staan er ook achter omdat wij vinden dat in deze beleidsnota ook veel vernieuwende ideeën staan voor de komende jaren. Een vernieuwend beleid ligt ons uiteraard nauw aan het hart.

3. Wij vinden in deze beleidsverklaring, in de intenties om dit beleid te voeren, onszelf terug in de liberale accenten die er inliggen.
4. Heel belangrijk is de dienstbaarheid naar de burger. Uiteindelijk zijn wij hier niet voor onszelf en voor ons alleen. In deze provincieraad voeren wij een beleid dat ten dienste moet zijn van de Oost-Vlaamse burger en dat vinden wij ook terug.
5. Ik heb het reeds gezegd : wij zijn goed op weg om ons als intermediair bestuur heel specifiek te gaan profileren en om deze redenen, Mijnheer de Voorzitter, Collega's, zullen wij de beleidsverklaring uiteraard goedkeuren.

Natuurlijk, en ik wens te herhalen wat ik heb gezegd bij het begin van het begrotingsdebat, ligt het financiële aspect van de zaak ons nauw aan het hart. Koken kost geld, dat is duidelijk en een openbaar bestuur dat werkt met gelden van de gemeenschap, van iedereen, van elke burger, ook van ons, moet daar zorgzaam mee omgaan. Maar zij heeft ook de plicht de nodige middelen te genereren om een goed beleid te kunnen voeren, maar op een verstandige en zuinige manier. U weet dat wij uiteraard kritisch staan tegenover het aspect belastingen - inkomsten die we halen bij de burgers – maar wij zijn niet tégen belastigen. Wij vinden echter dat dit instrument met rede, met verstand moet gehanteerd worden en wanneer de mogelijkheid zich voordoet om die last zo laag mogelijk te houden, dan zullen we dat ook doen. Dit is onze zorg en we zullen daar ook in de komende jaren op toezien. Maar wij vinden dat hetgeen wij op dit ogenblik nodig hebben verantwoord is gezien het beleid dat wij ermee willen voeren en wat wij aan die burger willen teruggeven.

Ik hoor daarstraks de collega's van het Vlaams Blok praten over de donkere schaduw van het kerntakendebat dat over deze beleidsverklaring hangt. Aan déze kant van het halfrond schijnt naar mijn gevoel wèl de zon, aan de andere kant zit misschien het Vlaams Blok onder die donkere wolk verscholen. Dit debat moeten wij niet in mineur voeren. Het kerntakendebat zal in de toekomst een en ander in ons beleid beïnvloeden en een andere richting uitsturen. Maar het komende debat dat gevoerd wordt, moet als iets positief ervaren worden en het moet gezien worden als een mogelijkheid om ons beleid toekomstgericht te gaan uittekenen. Het is belangrijk dat wij discussiëren over het beleid van de komende jaren, zo hoort het altijd in een democratisch forum, maar het is ook een verplichting die ons niet altijd in de volle consequentie wordt opgelegd, met andere woorden : wij moeten een debat voeren over de gegevens van vandaag, wetende dat die morgen anders kunnen zijn. Maar ook dat is politiek en daaraan moeten we ons kunnen aanpassen en leren mee leven.

Ik overloop eventjes de verschillende beleidsdomeinen :

1. Personeelsbeleid :

Ik mag hier formeel stellen, samen met u allen, dat wij beschikken over een goed ambtenarencorps en dat het provinciale personeelsbeleid goed is. Dat de vorming daarin belangrijk is en zal zijn, hoef ik niet uitdrukkelijk te beklemtonen. Dat er vooral aandacht zal moeten besteed worden aan communicatievaardigheden, zeker in de toekomst, is zonder meer duidelijk. Dat er wel eens spanningen ontstaan tussen de ambtenaren en de beleidsverantwoordelijken is ook inherent aan het geheel waarin wij zitten, maar daar moeten we mee leven. Maar we gaan ook duidelijk maken dat uiteindelijk de beslissing in dit halfrond wordt genomen, want dat is nu eenmaal de consequentie van het democratisch bestaan.

2. Communicatie :

De voorbije jaren werden er heel veel inspanningen geleverd en men is ook van plan dat in de komende jaren te doen. Toch wil ik hierover iets meer vertellen omdat het communicatiebeleid dat wij voeren ook in de komende jaren van belang zal zijn. Wij kunnen denken dat, als gevolg van het gevoerde beleid, de provincies nu wel écht bekend zijn bij het brede publiek. Collega's, u zal echter al ervaren hebben dat dat niet zo is en ook in mijn nu bijna dagelijkse contacten met de hogere overheden, zelfs ministers, stel ik vast dat de beeldvorming van de provincies toch wel achterblijft. Ook bij parlementsleden en dat is iets wat wij de komende tijd in de gaten zullen moeten houden en waarin wij zullen moeten investeren. Als wij als provincie vaak een beetje in de verdrukking zitten, dan is dat om een aantal redenen, niet in het minst door het feit dat wij op het centrale, het hogere vlak misschien nog te weinig in beeld komen. Algemeen misschien wel, maar te weinig naar concrete situaties. Wat dat betreft zou ik een suggestie willen doen in verband met onze realisaties : als we die naar buiten brengen, nodig dan ook mensen uit van het hogere niveau, parlementsleden en dergelijke, zodat ook zij zien wat er gebeurt. Zo kunnen wij ook onze stem in het parlement laten

DEBATTEN

horen, want wat dat betreft, zijn wij benadeeld tegenover gemeentebesturen. Gemeentebesturen zijn vaak rechtstreeks vertegenwoordigd in het parlement, provincieraadsleden zitten niet in het parlement en dat speelt in ons nadeel.

De beeldvorming naar de burger is voor een groot stuk verbeterd en veranderd en wij dragen daar ook toe bij, maar toch waarschuw ik ervoor om dat niet te doen over de hoofden van de mensen heen. Ik bedoel daarmee : wij hebben prachtige brochures, het moet mooi zijn, het moet goed zijn, maar we moeten vermijden dat er een té grote hoeveelheid is aan informatie. Wellicht is het aan te bevelen om de informatie te bundelen naar één concreet gegeven dat zeer regelmatig bij die burger komt. Uiteraard is dat maar één van de elementen, maar ik zeg altijd, de beste uitdragers van het beleid en van wat de provincie is, dat zijn wijzelf.

Dat is onze verantwoordelijkheid en die rol moeten we beter spelen. Het zou goed zijn dat ook vanuit de communicatiedienst daarop ingespeeld wordt. De eerste verwoorders, verzinnebeelders; beeldbrengers van de provincie zijn de raadsleden zèlf en dat vergt ten eerste van ons voldoende belangstelling, maar ook voldoende informatie en materiaal en voldoende ondersteuning. Ik hoop dat wij daar in de komende tijd ook wat meer aandacht kunnen aan besteden. Later kunnen we daar nog verder op terugkomen.

3. Provinciaal onderwijs

Het provinciaal onderwijs is de laatste tijd een beetje ter discussie gekomen naar aanleiding van het kerntakendebat, maar ik wil hier duidelijk stellen dat mijn fractie, ook in de toekomst, provinciale taken ziet weggelegd in het onderwijs. Welke, dat zal in de komende tijd duidelijk worden, maar de provincie moet ook op het vlak van het onderwijs actief blijven, zij het dan weliswaar in een vernieuwde context. Belangrijk is daar - en ik vind dat we dit als het ware zèlf moeten gaan claimen, als een uitdaging - het hele terrein van de volwasseneneducatie. En nu maak ik even een verbinding met de sector cultuur en het sociaal-culturele, want het staat ook met zoveel woorden in de nota : wanneer we het hebben over de volwasseneneducatie, dan hebben we het niet alleen over het formele luik, de diplomagerichte opleiding voor volwassenen, maar ook over het niet-formele onderwijs, zijnde datgene waar mensen samenkomen om iets te leren, maar vooral ook om elkaar te ontmoeten, om van elkaar te leren en op die manier grenzen te overschrijden en respect te kunnen krijgen voor verschillende opvattingen, wat men dan noemt het niet-formele in het sociaal-culturele. Als we kijken naar het instrument van de edufora, dan is dat op dit ogenblik het zwakke broertje en misschien moeten we dat versterken.

Ik zou de bevoegde gedeputeerde met betrekking tot volwasseneneducatie en het sociaal-cultureel werk willen vragen daar het voortouw te nemen en misschien vanuit de provincies eigen initiatieven tot ontwikkeling te brengen, met een aantal mensen rond de tafel te gaan zitten om dat te versterken.

4. Welzijn en gezondheid

Een van de sectoren waar we in deze provincie heel uitgebreid, heel positief werk verrichten, met veel initiatieven op de verschillende terreinen, zowel naar de burgers, als naar de lokale besturen toe, als op het vlak van coördinatie met de welzijnsactoren. Maar ook hier moeten we oog hebben voor specifieke invullingen. We hebben er oog voor, denk maar aan de gehandicaptensector. Maar ook de nieuwe terreinen die ons zullen toevertrouwd worden, moeten die aandacht krijgen en in die zin bedoel ik dan in eerste instantie de gezondheidspreventie en misschien zelfs ook wel opdrachten op vlak van gezondheidszorg.

5. Cultuur

Cultuur ligt mij zeer nauw aan het hart. Ik zou op dit ogenblik een pleidooi willen houden met betrekking tot onze advieswerking. Op dit ogenblik kent onze provincie nog verschillende adviesorganen in de cultuursector. Misschien is het moment gekomen om dit eens te herbekijken en te komen tot één gemeenschappelijk adviesorgaan, zij het wel met verschillende secties en met een voorzitter die dan vanuit dat forum wordt aangeduid. Dit betekent dan een gemakkelijker communicatie met de andere provincies, want de vraag is groot. Op dit ogenblik wenst men vanuit de andere provincies, vanuit de cultuursector, over de provinciegrenzen heen, met elkaar in contact te komen om samen invulling te geven aan de nieuwe uitdaging. De subsidiëringen, een van de collega's zal daar verder op in gaan, is altijd een discussie. Hoeveel moet je geven ? Is dat nodig ? Is dat belangrijk ? Dat zijn de steeds weerkerende vragen. Ik vind en ik herhaal ook als VLD-fractie dat wij niet tegen de subsidiëringen zijn, maar ook hier geldt het principe : wat is de meerwaarde van

het gemeenschapsgeld dat wij toevertrouwen aan de gesubsidieerden ? Wat is het doel ? Misschien moeten we iets meer in de richting werken van : wat zijn de eindtermen die we verwachten - dit is een onderwijsterm, maar misschien is het hier ook van toepassing - en laat ons daar op beoordelen en minder op allerlei punten, komma's, nota's en allerlei voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Mijnheer de Voorzitter, ik loop hier even vooruit op de tussenkomst straks met betrekking tot cultuur en volksoontwikkeling. De gedeputeerde Van Der Meiren weet heel goed in welke moeilijke omstandigheden de sociaal-culturele sector zit de komende dagen naar aanleiding van de beleidsintenties van de huidige minister voor cultuur. Ik zou willen vragen om ook niet te blijven zitten, maar in een aantal stappen mensen bij elkaar te brengen.

Ik ben ook bereid dit te doen binnen de VVP en te bekijken of wij niet onze eigen invulling kunnen geven en dat ook hard maken tegenover de minister. Wij hóeven niet te blijven wachten en eigenlijk dan maar afwachten wat ons toevertrouwd wordt. Dit ligt ons te nauw aan het hart.

6. Toerisme en recreatie

Collega's, er is regelmatig gesproken over de provinciale domeinen. Die vragen nogal wat geld, maar ik vind dat een provinciaal domein in de provincie op zijn plaats is omdat wij de burgers, de mensen uit die regio, maar ook verder, de mogelijkheden moeten bieden om zich te ontspannen, om te recreëren. En ik denk dat we niet alleen oog moeten hebben voor de kost, maar dat we ook moeten durven kijken naar de positieve kant van de balans : wat komt er uit, wat krijgen wij terug ? Ten eerste hebben de mensen die ernaartoe gaan er iets aan en het is verantwoord dat we als openbaar bestuur daarin investeren, maar staat er anderzijds ook een financiële inkomst tegenover ?

7. De sport

Wij zijn ook hier goed op weg met een eigen profilering. Het Huis voor de Sport dat er nu eindelijk zal komen, zal dit nog beter in de verf zetten en daar kunnen wij als provincie écht onze stempel opdrukken. Dit geldt evenzeer voor de sector economie en KMO.

8. Economie en KMO

Centraal uitgangspunt hier is het Huis van de Economie dat als een samenwerkingsplatform kan functioneren en van waaruit de dynamiek naar de economische ontwikkeling en ondersteuning van onze kleine middelgrote ondernemingen beter kan gebeuren.

9. Internationale relaties

Ik zou willen pleiten om in de toekomst ook oog te hebben voor heel specifieke samenwerkingsverbanden. Ik kom net terug uit een land dat ons dierbaar is - vele landen zijn ons dierbaar en ook Zuid-Afrika - en waar de mensen vanuit de verschillende cultuurgemeenschappen die er leven, héél véél verwachtingen koesteren ten opzichte van het Westen. Wij zouden daar op verschillende terreinen een zinvolle bijdrage kunnen leveren op voet van gelijkheid. Wij kunnen van elkaar leren maar ook daar know-how en inhoud brengen. Het hoeft niet altijd geld te zijn. Het kan ook kennis zijn, ondersteuning, wetenschap, enz. Vandaar mijn pleidooi om dat in de komende tijd ook wat meer open te trekken. Voor de rest zullen de collega's op de andere punten nog verder in detail tussenkomen.

10. Ruimtelijke ordening

Dit is een nieuwe uitdaging, want er komen steeds meer nieuwe opdrachten op ons af op het vlak van de stedenbouw, de ruimtelijke ordening. Het betekent dat wij op dat terrein vooral met de gemeentebesturen goed zullen moeten samenwerken en dat het voor de provincie een mogelijkheid is om in het nieuwe profiel te werken waarin wij morgen terechtkomen.

11. Kerntakendebat

Ik hoor bij de collega's een soort doemdenken over dit onderwerp. Ik zou dit willen wegnemen. Collega's, het kerntakendebat biedt ons de unieke mogelijkheid om zèlf, samen met de anderen, een inhoud, een invulling te geven aan wat de taken kunnen zijn van de provincies morgen. Want wat is het kerntakendebat ? Het is misschien een wat beladen en belast woord, maar in feite betekent het dat men in Vlaanderen zowel het interne bestuur, de hervorming van de Vlaamse ministeries, als de bestuurlijke inrichting ter discussie stelt en opnieuw wil invullen, vertrekkend vanuit de vraag : wat is nu de taak van een moderne overheid en op welk niveau ? We wachten nu

DEBATTEN

wel de politieke actualiteit af met het Lambermontakkoord, maar het belet niet dat wij kunnen doorrijden op dit spoor. Ik kan hier heel formeel over zijn : de provincies verdwijnen niet. De Vlaamse regering heeft in haar nota heel duidelijk gesteld dat de provincies hét democratisch forum zijn om inhoud te geven aan het intermediaire beleidsterrein, zeg maar het bovenlokale bestuur, het streekgerichte bestuur.

Dan ligt de bal in ons kamp. Welke taken zullen wij vervullen ? Ik heb daarnet gezegd dat die discussie niet alleen door ons gevoerd wordt, maar ook door ons en misschien te weinig door ons. Op dit ogenblik is de gang van zaken dat er besprekingen zijn tussen de verschillende ministers zèlf om op elk van hun terrein te bekijken welke taken eigenlijk naar de provincies kunnen worden doorgeschoven en welke taken wij ook kunnen opeisen. De minister van binnenlandse zaken heeft beklemtoond dat de provincies volwaardige bestuurspartners zijn. Ik vind dat wij als volwaardige partner taken kunnen opeisen waarvan wij vinden dat ze op ons niveau thuishoren. Vanuit de provincies wordt dit huiswerk op dit ogenblik verricht door onze ambtenaren.

In de komende weken is dit huiswerk af en dan wordt er een globale nota gemaakt die beschikbaar wordt gesteld, niet alleen zoals gezegd wordt aan de minister, maar ook aan onszelf. De voorzitter, ik weet dat het hem ook nauw aan het hart ligt, zal mee erover waken dat het debat wordt gevoerd. Ook in de raden zullen wij de discussie voeren over de provincies nieuwe stijl, de "provincie plus" en in die zin belet u niets om zelf het debat te voeren en u niet te beperken tot alleen maar het lanceren van een donkere wolk, hetgeen in deze eigenlijk niet juist is. De timing is dat dit in de komende tijd gebeurt, het zal ook niet onverhoeds gebeuren en uiteindelijk zullen de eerste resultaten wellicht over een paar jaar, 2003, zichtbaar zijn.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,

Ik wil dit afronden, ik ben langer aan het woord geweest dan ik mij zelf had voorgenomen, maar ik wou u uitnodigen om, inspelend op datgene wat er is gezegd, op een positieve manier dit debat te voeren, níet defensief, níet in een neerslachtige bui. We moeten zèlf het openbare debat voeren en er inhoud aan geven. Ik zou willen eindigen met de spreuk die ik al zo vaak heb geciteerd, maar die inderdaad actueel blijft en gedeputeerde Vercamer heeft ze reeds uitgesproken : luctor et emergo of, vrij vertaald : vecht en overwin, worstel en je zal overwinnen. Dit is onze taak en het ligt in eigen handen.

Dank u.

De heer voorzitter

Mijnheer de Fractie leider, u hebt met een gedrevenheid gesproken, niet alleen als fractieleider, maar ook met de gedrevenheid van de nog steeds kersverse voorzitter van de Vereniging van Vlaamse Provincies. Dat is een gelukkige cumul, denk ik, en ik moedig u aan om die kersversheid nog zeer lang aan te houden.

Namens de christelijke volkspartij spreekt tot ons fractieleider Hilaire Liebaut.

TUSSENKOMST NAMENS DE CVP-FRACTIE

De heer Liebaut

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Volgens de verklaring van collega Beke behoor ik tot de schaduwzijde van dit halfroond – "De zon schijnt daar.", zegt hij. Hij duwt ons wel in een hoek waar we niet graag zitten – wat het mij in elk geval gemakkelijk maakt, Collega, om mijn inleiding zoals ik die neergeschreven heb te bewaren, want ik start inderdaad, in aansluiting met het Vlaams Blok – moge het mij vergeven worden – met een aantal schaduwen.

Ik denk dat er drie elementen zijn die vandaag onze mogelijke ambities temperen en die, hoe dan ook, de betekenis van deze besprekingen beknotten.

In de eerste plaats is het zo dat we nog maar recent breedvoerig en bijzonder gedetailleerd hebben gesproken over de begroting 2001. Zo een begroting is altijd meteen ook een bespreking van een nieuwe bestuursperiode, aangezien het de eerste begroting van deze bestuursperiode was.

Hoe dan ook worden de grote krachtlijnen van het beleid dat in de loop van zes jaar zal uitgevoerd

worden in die eerste begroting bepaald en dat telt bijzonder sterk voor de buitengewone dienst die dan ook hier, in onze provincie, elk jaar - maar dan toch wel in het bijzonder in het jaar 2001 - zeer omvangrijk is.

Een tweede bezwarend element is de toestand van de provinciale financiën.

Dat is het gevolg van de evolutie van die financiën in de afgelopen jaren - een evolutie die we allemaal kennen - en van de onverwachte en onverantwoorde ingreep van de Vlaamse regering in het Provinciefonds. Beide factoren hebben die situatie ten gronde veranderd en hebben meteen een onontkombare fiscale maatregel opgedrongen. In het licht van dat laatste - de nieuwe verhoogde fiscaliteit - voelt men zich natuurlijk bedremmeld om nieuwe wensen te formuleren, om nieuwe aspiraties op provinciaal niveau te gaan koesteren.

Het is zo dat uiteindelijk die wensen en aspiraties ook gehypothekeerd zijn door het voorliggende loodzware beleidsprogramma dat door de deputatie is uitgeschreven en dat - ik zeg het u vrijmoedig - om verschillende redenen naar mijn onbescheiden oordeel onmogelijk volledig zal kunnen gerealiseerd worden tijdens deze bestuursperiode.

Vooraf het investeringspakket is omvangrijk en daar bovenop worden in de tekst nog eens een aantal nieuwe initiatieven voor de uitbouw van ons patrimonium ingeschreven.

Dat was het tweede bezwaar, de tweede donkere wolk over dit debat.

De derde donkere wolk is uiteraard - het is al zo dikwijls gezegd - het aangekondigde of het bezig zijnde kerntakendebat.

Daar is tot nu toe voor ons weinig van te merken, toegegeven.

De collega zegt daarnet dat de provincie terzake weinig initiatieven neemt, maar vanuit de Vlaamse regering zijn er nog minder initiatieven naar de provincieraden toe.

Op dit moment moeten wij afwachten wat er ons zal worden voorgelegd en hopelijk zullen de provincieraden ten gronde worden betrokken bij de taakomschrijving die tenslotte henzelf in eerste instantie aangaat.

Dus dat laatste bezwaar is het meest doorslaggevend.

Indien straks de beslissingen omtrent de kerntaken een aantal van de 150 pagina's overbodig zouden maken en een resem beperkingen de goede voornemens die op de resterende bladzijden staan zouden insnoeren, is het nogal duidelijk dat ons debat vandaag voor een deel een maat voor niets zou zijn.

Maar ondanks al die bezwaren, Mijnheer de Voorzitter, voeg ik er nuchter en optimistisch onmiddellijk aan toe dat ik sterk betwijfel of het wel zo een vaart zal lopen. De geruchten vertellen dat Brussel, delvend in het dossier, ondertussen ontdekt heeft dat de positie van de provincies bijzonder complex is en dat de verwevenheid, de bindingen tussen de provincies, de intercommunales, de gemeenten en de talloze instellingen en organisaties zo talrijk zijn en niet zo maar kunnen doorgesneden worden.

Ondertussen is men aan het ontdekken hoeveel groter dan eerst ingeschat de betekenis van het provinciaal niveau is na eeuwen geschiedenis. Deze raad is inderdaad niet 165 jaar geleden opgericht, maar heeft ook voorgangers in onze Vlaamse, in onze nationale geschiedenis. Het provinciaal niveau en de vertegenwoordiging op provinciaal niveau is eeuwenoud. De vraag is of men dat kan wegknippen, of men dat kan diminuëren zodanig dat het uiteindelijk zijn betekenis zou verliezen.

Ik herinner in dat verband trouwens met genoegen aan de stoere verklaringen in verband met het schrappen van de provincies uit de statuten van de intercommunales.

U herinnert zich nog dat men aanvankelijk gezegd heeft : "De provincies uit de intercommunales."

Ondertussen is men na een nuchtere ontleding van de consequenties van een dergelijke maatregel tot een andere visie geneigd.

Ik herinner de collega's ook aan de luchtige beslissing om 1 000 000 000 BEF te transfereren van het Provinciefonds naar het Gemeentefonds.

Dit is een beslissing die waarschijnlijk nooit zou genomen geweest zijn indien men ook hier de consequenties op fiscaal vlak voor de provincies voorafgaandelijk correct had ingeschat.

Deze en zoveel andere feiten tonen aan, Collega's, dat de Vlamingen tenslotte ook Belgen zijn, dat Jules Destrée ongelijk had - "Sire, il n'y a pas de Belges" - en dat we graag naar goede Belgische traditie eerst politiek handelen en dan de gevolgen ervan in overweging nemen.

Een beroemde landgenoot heeft deze stelling anders geformuleerd, kernachtiger en in zijn Brugs-Frans ook pittiger.

Mijn vraag is dus of we voor wat de kerntaken betreft dezelfde weg op gaan, namelijk eerst politiek beslissen en dan zien wat het uiteindelijk in de werkelijkheid geeft ?

DEBATTEN

Omdat de eventuele omlijning van onze nieuwe opdracht essentieel is voor de reikwijdte en de impact van het provinciaal beleid tijdens de komende vijf jaar en dus alles van doen heeft met de beleidsverklaring, willen we als CVP nogmaals benadrukken hoe zeer we gehecht zijn aan het behoud van de fiscale autonomie en van het recht op vrij initiatief voor de provincieraad.

Met inachtneming van artikel 65 van de huidige provinciewet vrezen wij dat een verder beknotten, of zelfs het schrappen van de fiscale autonomie de provincies compleet afhankelijk zou maken van de welwillendheid van de elkaar opvolgende Vlaamse regeringen die, naargelang hun politieke samenstelling en volgens de intenties van de verantwoordelijke ministers, de geldkraan zullen open- of dichtdraaien.

Ik verwijs de collega's hierbij ter staving van wat ik zeg naar het jarenlang plafonneren van het Provinciefonds en dat ondanks de wettelijk vastgelegde verplichting tot indexatie.

De liquidatie van de fiscale autonomie zou overigens volkomen onlogisch zijn ten overstaan van de recente beslissing aangaande het drukken van het Provinciefonds.

Evenzeer dient het behoud van het vrij initiatiefrecht geclaimd, vanzelfsprekend uitsluitend in het licht van artikel 65, uitsluitend voor alles wat van provinciaal belang is.

Een streekbestuur dat niet meer flexibel kan inspelen op de noden van een streek en op die noden mag anticiperen, kan geen "streekbestuur" meer heten.

De provincieraad die, zoals wij allemaal weten, nu reeds kampt met een imago-probleem, moet meer blijven dan een doorgeefluik van Vlaamse middelen naar lokale instellingen en verenigingen, moet meer zijn dan een verlengstuk van het Vlaamse beleid.

"Een dynamisch bovenlokaal streekbestuur" – en ik citeer uit de inleidende tekst tot deze beleidsverklaring – "dat geen doelgericht, initiatiefrijk en zich voortdurend actualiserend streekbeleid kan voeren omtrent de zeer verscheiden facetten van het gemeenschapsleven in de regio, dat geen bevoegdheid heeft tot een integrale en gebiedsgerichte beleidsvoering" zal snel helemaal overbodig blijken.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, in de voorliggende tekst wordt waarschuwend en tegelijk zoekend naar compensatie gesteld dat men zich bij "het zich richten naar welomschreven kerntaken" de afbouw van "tal van semi-bestuurlijke circuits" moet voorzien worden. Terecht.

Maar deze tekst bevestigt indirect min of meer wat ik net stelde.

Ik vrees eerder het omgekeerde, namelijk dat wanneer men het provinciaal initiatiefrecht zou insnoeren er op termijn spontaan allerlei nieuwe intermediaire instellingen, organisaties in het leven zullen worden geroepen doodgewoon omdat op het terrein zal blijken dat hiertoe een noodzaak bestaat en omdat de samenleving nu eenmaal geen statisch gegeven is dat zich blijft inpassen in het eens omlind kader van bestuurlijke bevoegdheden.

In de praktijk is overigens duidelijk gebleken dat het aantal conflicten tussen gemeentelijke bevoegdheden en provinciale bemoeienissen – ik vermijd hier met opzet het woord bevoegdheden – relatief beperkt is gebleven in de loop van de jaren. Cijfergegevens hebben bovendien aangetoond dat het verhaal over de betutteling vanuit de provincies of vanuit de gouverneur zelf een mythisch karakter hebben.

De echte problemen van botsingen van bevoegdheden, wrevoltoestanden wat de bestuurlijke bevoegdheden betreft, zijn maar opgedoken na de federalisering van het land, in grote mate althans.

Op het moment dat het Vlaamse tussenniveau – en ik heb niets tegen de federalisering van het land, versta mij niet verkeerd – is ontstaan, is het Vlaamse niveau zijn zoektocht begonnen naar een eigen zo breed mogelijke bestuursruimte en blijkbaar is men daar nog altijd mee bezig.

De wetgever van 1836 heeft in de oorspronkelijke provinciewet bewust, heel lucide, en blijkbaar terecht, de omschrijving van artikel 65 zo vaag mogelijk gelaten. Het is trouwens nog altijd dezelfde tekst, ook na de recente provincieraadwijziging.

Uit de bespreking van die wet in 1834-1836 hebben de wetgevers van toen gesteld dat een beknutting van het initiatiefrecht niet kon, niet mocht.

Collega's, ook het recente debat over de bevoegdheden van de provincies in Nederland heeft tegen de verwachtingen en tegen de aanzet van het debat in geenszins geleid tot een verzwakking van het provinciaal niveau. Integendeel. Ik onderschrijf dan ook zeer graag de visie die in de boeiende en betekenisvolle inleiding werd neergeschreven. En, Collega Lockefeer, u hebt precies het omgekeerde gezegd, maar ik vond die inleiding bijzonder boeiend, bijzonder goed geschreven en inhoudrijk. Maar goed. Dat bewijst alleen dat er verschillende werkelijkheden bestaan en dat mensen teksten op een

verschillende manier lezen en interpreteren. Maar de visie die in die boeiende en betekenisvolle inleiding stond, namelijk “de meerwaarde van het bovenlokaal bestuursniveau is juist dat het zorgt voor een evenwichtig kader voor probleemoplossingen op regionaal en bovenlokaal vlak, het streekniveau” kunnen wij als CVP volkomen onderschrijven.

Aangaande de diverse sectoren van het toekomstige beleid zullen een aantal van mijn collega's verder in dit debat het woord voeren. Ik beperk mij daarom, Mijnheer de Voorzitter, wat de rest van de verklaring betreft tot een drietal items.

Ten eerste wordt bijzonder veel aandacht besteed in dit document aan het personeelsbeleid. Terecht. Bevolking en politici zijn immers continu afhankelijk van de efficiëntie van de administratie. En zonder te willen afdingen op de gedegenheid van deze tekst, dient vastgesteld dat het hier gaat om ingrijpende, zelfs zeer ingrijpende voorstellen en om een zeer omvangrijke operatie, misschien zelfs te omvangrijk. Maar ik merk dat de auteurs van de tekst tegelijk – zie bladzijde 6 – gas terugnemen, want men schrijft daar : “Voor de uitvoering van dit plan is de conditio sine qua non dat de directie hiertoe over de nodige middelen, infrastructuur en mensen alsmede over de nodige slagkracht, de nodige ruimte binnen de administratie, binnen de mogelijkheden die de deputatie zal creëren, moet kunnen beschikken.” Met andere woorden, indien die voorwaarden niet zouden vervuld worden, kan de operatie niet volledig slagen, niet volledig doorgaan. Maar goed. Het is een boeiend hoofdstuk, ook dat, en toch heb ik een paar bijkomende vragen.

Wordt er in de aangekondigde doorlichting, waar de CVP in het verleden reeds voor gepleit heeft - een doorlichting door externe deskundigen –federaal en gewestelijk personeel betrokken ? Het is immers zo dat in onze provincie er geen onderscheid wordt gemaakt tussen de drie personeelscategorieën en dat ook in de dagdagelijkse werking van onze administratie het uitvoeren van de opdrachten niet altijd perfect afgelijnd is.

Met andere woorden, als de doorlichting van het werkvolume dat ons provinciaal personeel verricht voor opdrachten die eigenlijk door gewestelijk en federaal personeel zouden moeten uitgevoerd worden, zou kunnen gebeuren, zou dat alleen maar een argument aanbieden om ten overstaan van de Vlaamse regering te bewijzen welk nut, ook voor het Vlaamse niveau, het provinciebestuur uiteindelijk wel heeft en welke dienstverrichting zij uiteindelijk verricht ongezien en ongeweten ten gunste van het gewestelijk niveau.

Ten tweede wordt het communicatie- en informatiseringsbeleid als prestigieus aangekondigd en wekt de nota hoge verwachtingen.

Maar ook hier, Leden van de Deputatie, kan kritisch de vraag gesteld worden naar de haalbaarheid van wat wordt voorgespiegeld. De realisatie van het E-government veronderstelt – zo stelt de nota – een uitbreiding van het personeel van 1 % van het totale personeelsbestand tot minimaal 4 % ? En hij voegt eraan toe dat die 4 % niet eens de helft is van wat de privé-sector daarvoor binnen zijn personeelsbestand inschakelt. Op pagina 19 van de tekst staat : “Alleen al om de administratie volwaardig te kunnen ondersteunen, is de spoedige aanwerving van een tiental informatici een bittere noodzaak.” En dat zou nog niet 1 % betekenen van ons personeelsbestand.

Indien men bij deze tekst denkt aan de schaarste op de arbeidsmarkt aan bekwaam informaticapersoneel, aan de gekende verloningsproblematiek van een openbaar bestuur en aan de behoefte – zo staat in de tekst – van een kredietverhoging van minstens 100 000 000 BEF per jaar, dan is men toch geneigd om daar een vraagteken bij te plaatsen, al doet dat niets af aan de zinvolheid van de intentie en aan het nut van de voorgestelde operatie.

Terloops. De overweging tot oprichting van een autonoom provinciebedrijf om de E-governmentopdracht te realiseren wordt verder in de tekst op de helling gezet door het feit dat diezelfde oplossing twee keer wordt afgewezen in de bundel, namelijk op de pagina's 85 en 86, waar men stelt dat de invoering van een autonoom bedrijf Het Leen en een autonoom bedrijf Puyenbroeck geen zin heeft omdat de kosten van de operatie veel groter zouden zijn dan uiteindelijk de opbrengst. Maar goed, hetzelfde argument, indien dat geldt voor Het Leen, Puyenbroeck en andere, zal natuurlijk ook gelden voor wat de cel Informatica betreft.

Ten derde staan er ook boeiende beschouwingen in de tekst “Onderwijs – algemene beleidsinitiatieven” en ik voeg er zelf duidelijk bij “van pagina 26 tot 29” om de eenvoudige reden dat er op de andere bladzijden dingen staan waarmee ik niet altijd kan instemmen.

DEBATTEN

Maar op bladzijden 26 tot 29, Collega's, staan boeiende beschouwingen over de taak en het uitzicht van ons provinciaal onderwijs.

Dit onderwijs kan bogen op een uitstekende traditie en kreeg van de opeenvolgende deputaties veel aandacht en steeds de volledige steun vanuit de raad. De innoverende kracht is er blijkbaar nog steeds aanwezig. Ik denk hierbij aan het georganiseerd taalbad voor allochtone leerlingen en hun ouders. Dat experiment verdient, Mijnheer de Gedeputeerde, alle aanmoediging en is ook een voorbeeldfunctie in een land waar men tot nu toe aarzelt om verplichtingen op te leggen aan de nieuwe allochtonen, in tegenstelling met Nederland, dat een heel democratisch land is en dat wel die verplichtingen heeft gesteld.

Maar goed, men hoeft niet in de sterren te kunnen lezen dat dit onderwijs vandaag in zijn autonomie en eigenheid is bedreigd.

We zullen het wel niet kunnen voorkomen vanuit deze raad, maar een eventuele schrapping van de onderwijsopdracht als kerntaak voor het provinciebestuur zou naar ons oordeel een dwaasheid zijn. Het is cru gezegd, maar wel gemeend. En ik betwijfel dat de oplossing waaraan sommigen denken, en waaraan sommigen zelfs luidop denken, het geëigende middel is om het officieel gesubsidieerd onderwijs waartoe het provinciaal onderwijs zonder enige discussie behoort, te versterken.

Hetzelfde geldt voor het dikwijls heel degelijke gemeentelijk onderwijs.

Bemoedigend blijft niettemin de nadruk die de tekst legt op de noodzaak om naast de gewenste materiële vernieuwing en het uitvoeren van de onderwijsopdracht evenveel aandacht te hebben voor het totaal opvoedingsproject in de oude humanistische traditie.

Het vasthouden aan het eigen onderwijs, Collega's, is gegrondvest op iets meer dan een zorg om bevoegdheden en positioneringen. En neem het mij niet kwalijk, maar het argument van de kostenbesparing dat sommigen naar voren schuiven, is ronduit ridicuul.

Mijnheer de Voorzitter, in het verleden hebben de provincies een deel van hun bestaansrecht ontleend aan het invullen van de leemten die de centrale overheid in de veelheid van bestuurlijke opdrachten niet wist of niet wenste in te vullen.

Waar bijvoorbeeld de Belgische staat vele decennia weinig interesse betoonde voor het Vlaams cultuurleven, gaven de provincies de sector interessante stimulansen. Hetzelfde geldt en gold voor het bibliotheekwezen en zeker niet te vergeten voor de sector van de sociale huisvesting en de huisvesting en voor de sector van het onderwijs, waar de provincie telkens weer de witte vlekken wist in te vullen in de regio.

De creatie van een meerwaarde – het fameuze woord dat telkens terugkeert – door de provincie was daardoor voor velen heel concreet erfahrbaar.

Ik stel vast, Collega's, dat vandaag de Vlaamse overheid, naast alle inspanningen die reeds geleverd zijn en die vandaag ook gebeuren - inspanningen waarvoor ik het nodige respect heb - op haar beurt naar de Belgische overheid tal van leemten niet invult of onvoldoende invult of onvoldoende snel invult.

Ik stel vast – en dat is meteen toch een antwoord in de richting van de Volksunie die zegt dat zij niet de kans krijgen om over de kerntakenaffaire te discussiëren. Niets belet de vertegenwoordiger van de Volksunie om hier in deze vergadering het er toch over te hebben, zoals ik het erover gehad heb in grote mate, en nog heb - dat de Vlaamse overheid er alle belang bij heeft en ook in het belang van de bevolking dat het streekbestuur zo volwaardig mogelijk zou blijven erkend worden, dat ze aan dat streekbestuur een zo breed mogelijke bestuursruimte zou laten waar opdrachten gegeven worden vanuit het bestuur naar de provincies toe – opdrachten die in de toekomst ook wel op ons zullen afkomen – en dat daarbij dan ook de nodige middelen zouden gegeven worden om die zo goed mogelijk uit te voeren. Met andere woorden, alle voorbeelden die te citeren zijn om aan te duiden dat er inderdaad nog tal van leemten zijn, kunnen ons alleen maar versterken in de overtuiging dat in het kerntakendebat - dat blijkbaar nu al gevoerd wordt op een ander echelon dan dit provinciaal-politieke echelon, en terecht. Ik heb er niets tegen dat de administratie een gedegen dossier voorbereidt naar de raad toe - wij vandaag moeten vaststellen dat tal van leemten niet ingevuld worden of onvoldoende ingevuld worden. Ik citeer toch zeer snel een aantal voorbeelden, Mijnheer de Voorzitter, dit ter illustratie.

Er is :

- de problematiek van de verlaten en vervuilde bedrijfsterreinen.

Hoe zit dat hier in Oost-Vlaanderen ? Wat is er al gebeurd op dat stuk ? Ik heb de indruk dat

Oost-Vlaanderen terzake niet te druk aan de bak komt. Het zou toch bijzonder nuttig zijn dat de

provincie eens een doorlichting maakt van de operaties die op dit moment reeds gebeurd zijn en van de

vele die nog moeten uitgevoerd worden, want sinds jaren loopt toch, bij mijn weten althans, Leden van de Deputatie, een onderzoek naar die verlaten en vervuilde bedrijfsterreinen.

Maar goed, er gebeurt zeer weinig. Het is een ruimte die niet ingevuld wordt en die eventueel door de provincie zou kunnen – al was het in een coördinerende functie – ingevuld worden ;

- het ontbreken van voldoende stadsgroen. Vandaar ook de stadsvlucht ;
- de noodzaak tot herstel en de uitbouw van het verenigingsleven ;
- de enorme achterstand inzake erkenning van monumenten en landschappen. Wij staan nergens in vergelijking met Nederland ;
- de problematiek van de uitrusting van de rivieroeveren en de dijken en de uitrusting van fiets- en wandelpaden. De diensten van de tijgebonden rivieren hebben andere zorgen – terecht – dan de aandacht voor de oevers ;
- de problematiek van de drugbestrijding ;
- de verkeersonveiligheid. Wij genieten de eer te behoren tot de meest onveilige van Noord-, West- en Zuid-Europa.
- de schreeuwende toestand – maar ik ga daar niet verder op in, wees gerust – van het archiefwezen ;
- de aanleg van fietspaden. Welke inspanningen heeft de Vlaamse overheid in Oost-Vlaanderen reeds geleverd om fietspaden aan te leggen ? Waar ? Hoeveel meter ?
- de landschapszorg ;
- de aandacht voor de economisch kwetsbare regio's. Nu het allemaal veel beter gaat en goed gaat, is die aandacht compleet weggedeed. Het is maar op een moment van crisis dat opnieuw zal blijken dat bijvoorbeeld de oostkant van Oost-Vlaanderen problemen kent. Ik verwijs gewoon naar de GOM-studie die terzake is gebeurd ;
- de uitbreiding van de bebossing. Veel is aangekondigd, weinig is gebeurd.

Ik stel vast, Collega's, dat er tal van leemten zijn in de bestuurlijke acties waar de Vlaamse overheid naast al haar andere zorgen misschien niet meer de ruimte heeft om snel en efficiënt op te treden en waar er ruimte is voor de provincies, ook vandaag en in de toekomst.

De opeenvolgende Vlaamse regeringen hebben nog niet bewezen dat ze in al die domeinen blaakten van inspiratie en schitterden door hun aanpak. Alle politieke instanties, en de politiek in het algemeen, kunnen daarom enkel baat hebben bij het laten verder werken van de provincies, zo autonoom mogelijk en zo ondernemend als voor henzelf haalbaar, toekomstgericht en vanzelfsprekend in goede afspraak met de andere besturen.

Ondanks de eventuele kritieken die zouden kunnen geformuleerd worden omtrent de uitvoerige en alle aspecten belichtende tekst, zullen we als CVP graag de voorliggende beleidsverklaring onderschrijven. Vanuit die kritisch-positieve geest zullen we in de komende jaren ook meewerken, Mijnheer de Voorzitter, Collega's, aan de uitvoering van dit ambitieuze programma.

Mijn tussenkomst naar aanleiding van de beleidsverklaring gaf mij meteen een goede gelegenheid tot een belijdenis. En volgens van Dale - maar mijnheer Lockefeer is al weg, hij heeft het ook gelezen in de van Dale – betekent belijdenis het openlijk voor zijn geloofsovertuiging uitkomen. Trouwens, in de tekst staat bij herhaling het woord missie. Het doet mij terugdenken aan veel van wat ik beleefd heb in mijn jonge jaren. Ik wist niet dat er zo een godsdienstige sfeer in de deputatie hing. Missie alhier en missie aldaar.

Meer dan het onderschrijven van het voorgenomen beleid was mijn tussenkomst, Mijnheer de Voorzitter, namens de CVP-fractie een belijdenis naar aanleiding van de beleidsverklaring. Het was een uiting van vertrouwen in de zinvolheid van een democratisch gelegitimeerd streekbestuur die naam waardig.

Ik hoop dat velen onder u dit vertrouwen delen en dat de Vlaamse regering ons weldra in die houding zal bevestigen.

Dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Mijnheer de Fractie leider,

Al hebt u dan niet over het archief gesproken, of bent u er toch niet grondig op ingegaan : uw belijdenis over het beleid heeft ons alweer getoond dat u telkens uw missies zeer goed vervult en mijn compliment daarvoor.

DEBATTEN

TUSSENKOMST NAMENS DE SP-FRACTIE

De heer Lootens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Mijnheer Lockefer heeft daarstraks over kwantiteit en kwaliteit gesproken en ik sluit mij aan bij wat hij zei over velen en weinigen.
Eerst iets over de datum van vergadering. Ik wou u iets zeggen over de verhouding van de SP en 2 mei. Ik ben gisteren inderdaad naar de stoet geweest en heb dan sober en sereen, maar toch uitbundig, deelgenomen aan het Feest van de Arbeid. Ik moet eerlijk zeggen : vandaag, voor één keer, sta ik hier niet op mijn gemak. Ik ben niet zenuwachtig maar ik ben fysiek niet op mijn gemak. Maar ik weet dat ik daarvoor bij u op begrip kan rekenen.

De heer voorzitter

Doe een inspanning, Mijnheer Lootens.

De heer Lootens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Voor de tweede maal wordt in deze provinciezaal gedebatteerd over een beleidsverklaring, opgesteld en naar voor gebracht door de bestendige deputatie die een periode van vijfjarenbeleid zal behelzen. De verklaring is nog steeds een lijvig document gebleven, maar we kunnen toch spreken van zin voor beperking. Nu heeft men gezegd wat men moest zeggen op 150 bladzijden in vergelijking met de honderden bladzijden van 1995.
En terug daar : kwantiteit en kwaliteit. Men kan heel veel schrijven en weinig zeggen, maar ik vind dat deze beleidsverklaring goed is opgesteld. En ten andere zeer zeker de synthese. De synthese, naar voor gebracht vorige week door gedeputeerde De Buck, is meer dan verklarend. Men kan er veel uithalen door de synthese te lezen.
Het beleidsplan dat ons wordt voorgelegd bindt de deputatie eigenlijk voor een termijn van vijf jaar. Dat is een lustrumtermijn. Het is veel en weinig tegelijk. Veel, want het omspannt toch wel een hele periode. En ook weinig, in het zicht van de relativiteit die door de snelheid van de tijd wordt geschapen. Denk aan de klok in het Sint-Pietersstation : de tijd die steeds maar verder snelt.
Los van alle filosofische beschouwingen, dienen wij ons uit te spreken over – ons inziens, hier op deze banken, in het volle licht, maar ik dacht dat het licht overal gelijk scheen hier in de zaal - een goed beleidsplan.
Het is, eerst en vooral, in de voorbereiding zeer degelijk opgemaakt. Er is hard aan gewerkt, in alle commissies, waarbij de raadsleden de gelegenheid hebben gehad hun mening over de diverse aspecten reeds naar voor te brengen, vragen te stellen, enz...
De deputatie heeft daar – uitstekend zelfs - een luisterbereidheid vertoond die zeer groot is, en terecht en zeldzaam.
In het bijzonder verheug ik er mij over dat de jonge raadsleden, maar ook de debutanten, de neofieten – er zijn mensen die niet jong zijn en toch hier beginnen - zeer sterk hebben kunnen deelnemen aan die voorbereidende commissie-arbeid.
Vervolgens heeft de gedeputeerde in samenwerking met de administratie een krachtig programma voor de komende jaren opgesteld. Het is gekenmerkt door een zekere visie, door voorzichtigheid ook soms, terecht, op budgettair vlak, en tegelijk van een streven naar voortzetting van de krachtlijnen die de laatste jaren het Oost-Vlaams provinciaal beleid hebben gekenmerkt.
In mijn fractie was het onthaal van de beleidsnota onverdeeld gunstig.
Natuurlijk zijn er schakeringen, opmerkingen en voorstellen die door mijn collega's-fractieleden van de SP zullen worden verduidelijkt in de loop van het debat.
Maar ik zeg hier onomwonden : het beleidsplan draagt onze volledige steun weg.
Ik zal in deze korte toespraak niet alle aspecten behandelen. Ik steun daar inderdaad mevrouw Storms die zegt dat wij daar in het debat meer tijd en ruimte voor krijgen. Het is ook nooit de bedoeling geweest om alle aspecten aan te halen.
Ik zal er drie aanhalen en het zal niemand verbazen dat ik begin met cultuur en sociale zaken.

Ten eerste hopen wij dat de deputatie op het culturele vlak het beleid zonder meer bevestigt en voortzet. Een bestuur mag nooit krenterig zijn waar het over cultuur, onderwijs of steun aan de meest zwakken en de geringsten gaat. Voor de socialisten is het cultuurbeleid tegelijk in te schatten op een zeer hoog peil – denk maar aan de Centra van Uitmuntendheid – en tegelijk volledig democratisch. Dat zal ook onze benadering zijn van de discussie die zal verder gaan en zal doorgezet worden, zonder twijfel, de volgende maanden, over het forum. Kwaliteit en internationale uitstraling gekoppeld aan bekommernis om democratisering en een gezond provincialisme. Dat zijn de toetsen waarbinnen onze fractie dat soort problemen ziet.

We staan naast of misschien achter – what's in a name - de gedeputeerde Jean-Pierre Van Der Meiren, die reeds vanuit de tijd toen de socialisten in de oppositie zaten – het is gelukkig allang geleden – onze steun genoot. Dat is vandaag onverkort nog steeds zo.

Ten tweede is er het sociale vlak : wat de provincie doet tegenover de minst bedeedden, de meest uitgeslotenen, de zwaksten in de maatschappij, is positief. Dat gaat dan over het geheel van de sociale politiek, waarbij ook aangepaste en positieve steun aan de integratie van migranten. Wij moedigen het symbolische aan van de steun aan Buzau. Ik weet dat onze gedeputeerde daar vorige maand en vorige week geweest is. Het is niet meer dan een metafoor misschien, maar het is toch dat. En het heeft er alle kracht van.

Ten derde gaat onze onverdeelde steun en sympathie natuurlijk naar gedeputeerde Ivan Verleyen. Het zal niemand verbazen. Hij heeft het specifiek in de problematiek van het hoger onderwijs niet gemakkelijk. Dat is een eufemisme. Hij voert een strijd, soms tamelijk eenzaam, om de overgang die nu eenmaal doorgezet moet worden, zo blijkt het, van het Mercatorinstituut naar een andere structuur zo goed mogelijk te begeleiden. Wij hebben, zoals de andere fracties wellicht, onze bekommernis daarover. Een overgang is nooit gemakkelijk.

Wij vragen dat men niet te overijld te werk zou gaan, niet teveel de Brusselse Tempo-directieven zou volgen. Insiders weten waarover het gaat. We weten dat de gedeputeerde alles doet wat mogelijk is om het personeel zo goed mogelijk te begeleiden, voor te lichten en te steunen. Naar het personeel en, in de eerste plaats, evident, naar de studenten gaat onze voornaamste bekommernis. Wij vragen dat de gedeputeerde zou handelen naar zijn eigen aard : met zorgvuldigheid dus, wat typeert, met grote kennis en met een idealistische opvatting, nog steeds, van het onderwijsbeleid en tegelijk met voorzichtigheid en op zijn eigen tempo. Wij zullen hem daarbij tot het uiterste steunen, zoals wij ook hopen van de andere fracties.

Tot slot nog dit.

De klassieke tripartiet die deze deputatie vormt heeft in de loop van de jaren die voorbij zijn haar waarde bewezen. Het is dus nog altijd een tripartiet. Vorige keer was er een paarse samenwerking en een partiet. Nu zijn we duidelijk weer met drie partijen.

De meerderheid is groot en comfortabel. Het is niet overal zo, zeker niet op sommige plaatsen. En er schiet mij onmiddellijk een stad in het hoofd die mij zeer dierbaar is en waar het aangenaam en prachtig is, maar waar men helemaal niet comfortabel zit qua meerderheid.

Deze grote meerderheid staat toe dat, ook binnen de fracties van de VLD – en we hebben een voorspraak gekregen -, de CVP – zeker - en ook de SP, de meningen vrij en radicaal naar voor kunnen komen. Er is vanwege onze fractie een totale loyautéit met die meerderheid. En er is ook een oproep om onbeschoemd en stoutmoedig dingen te zeggen die moeten gezegd worden. Dat doet niets af aan de fundamentele steun die we aan de beleidsnota geven. We zullen ze met overtuiging goedkeuren, nu de wijziging van de voorschriften met zich brengt dat er een stemming zal moeten over gehouden worden. Die goedkeuring is zonder nuances. Maar wel zullen wij, zoals, naar wij hopen, ook de andere leden van de meerderheid, suggesties, kritische punten, ja zelfs pijnpunten niet schuwen. Hetgeen goed is zal worden gezegd en wordt gezegd. En er is zeer veel goeds in deze beleidsverklaring. De enkele moeilijke punten zullen ook worden besproken. Zo hoort het in een democratische meerderheid en zo krijgt onze ja-stem, die de SP met overtuiging zal geven, slechts meerwaarde.

Dank u.

Applaus

DEBATTEN

De heer voorzitter

Dank u, Mijnheer Lootens. U hebt het er ook op 2 mei uitstekend van afgebracht.
Dan gaan we over tot de thematische bespreking tenzij er nu al een antwoord komt, maar dat laat ik aan de keuze van de deputatie.

De heer gedeputeerde De Buck

Mijnheer de Voorzitter,
Ik zou heel kort een paar zaken willen zeggen.

De heer voorzitter

Alstublieft. Er is afgesproken dat u het woord krijgt wanneer u het vraagt en bij herhaling als het nodig is.

De heer gedeputeerde De Buck

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
In de eerste plaats is er hier heel wat gezegd over de beleidsnota en er is, niet inhoudelijk, maar laten we zeggen bijna een kwantitatieve benadering gemaakt van de beleidsnota.
Ik zou daarbij duidelijk willen stellen dat we inderdaad geprobeerd hebben om alles wat we moesten zeggen zo duidelijk en tegelijkertijd toch ook zo beknopt mogelijk te zeggen en dat we, in samenwerking en in samenspraak met het bureau en met uzelf, ervoor gezorgd hebben dat er een uitvoerige benadering was van deze beleidsnota in de commissie.
Alles samen zijn er meer dan 20 uren bespreking aan vooraf gegaan. Wij hebben voor een samenvatting gezorgd die we hier gebracht hebben.
Tot zover een aantal kwantitatieve aspecten, dacht ik, die hier toch heel even moesten vermeld worden.

Inderdaad, en het is hier door verschillende sprekers gesteld : dit beleidsdebat en deze beleidsnota zijn niet tot stand gekomen in wat we zouden kunnen noemen "rustige, kalme, rimpelloze omstandigheden".
We kennen allemaal :

1. de gedeeltelijke amputatie van het Provinciefonds ;
2. het kerntakendebat ;
3. en daaraan gebonden de soms wel eens wisselende timing over het debat van de bestuurlijke hervorming in Vlaanderen.

Het is een open deur instampen als men dan gaat zeggen : "Ja maar, u hebt daar teveel rekening mee gehouden.", of "Ja maar, u hebt daar niet voldoende rekening mee gehouden."

Als ik de verklaringen van het Vlaams Blok naast die van de Volksunie leg, zie ik dat die dat telkens vanuit een totaal tegenovergestelde hoek gaan benaderen.

Maar het is duidelijk zo dat wij bij het tot stand komen van deze beleidsnota wettelijk niet anders kunnen dan uitgaan van de bestaande situatie. Dat is duidelijk. Het is ook zo dat wij met belangstelling dat debat volgen, maar dat de uitslag ervan niet bekend is. En het is duidelijk dat aan de meet er inderdaad bevoegdheden in min zullen zijn en die nu in deze nota staan, maar evenzeer is het waar, Mijnheer de Voorzitter, dat er zaken kunnen bij komen die we nog niet kunnen inschatten.

Er wordt terecht gesproken over de noodzaak om het afvalstoffenbeleid te organiseren op provinciaal niveau.

Inderdaad staat er daarover niets in de nota, maar dat kan ook niet want het ligt ter bespreking.

Er is gesproken over de provinciale wegen, maar ook dat is niet duidelijk.

Bij de selectie bij de secundaire wegen stelt zich evenzeer de vraag of we als provinciebestuur ook niet als wegenbeheerder zullen geroepen worden door de decreetgever.

Dus wegen in plus of in min of in plusplus, als ik het zo mag zeggen : ook dat is nog niet duidelijk.

Zo zijn er een aantal items die ik hier zou kunnen quoteren.

Wij gaan uit van de situatie zoals ze is.

Wij gaan ook uit, financieel en begrotingsmatig, van de situatie zoals ze is, daarbij inderdaad rekening houdend dat gedurende de voorbije vijf jaar de algemene provinciale belasting door de niet-indexering in reële termen een verlaging van 10 % ondergaan heeft.

Dat wordt hier niet gesteld.

Er is hier ook niet gesteld dat het Provinciefonds de voorbije vijf jaar op één kleine indexering van 1,2 % na, nooit aangepast is en dat de koppelsubsidies en de verplichtingen voor Vlaanderen en voor de nationale regering in die periode – de vorige periode – met 40 % gestegen zijn.

Dat heeft hier niemand gesteld.

Er is hier ook nooit gesteld geworden dat wij als provinciebestuur gehouden zijn om een financieel meerjarenplan neer te leggen. Dat kerntakendebat is aan de gang, maar de wettelijke verplichting om dat meerjarenplan neer te leggen bestaat onverkort op dit ogenblik. Dus zijn we gehouden om dat te doen.

In afwachting, Mijnheer de Voorzitter, dat over een paar jaren waarschijnlijk die kerntaken zullen toegewezen zijn, moeten we binnen dit huidig kader werken en niet in onze glazen bol kijken en niet gaan pronostiker en zeggen :

“Dat gaan we nu doen en dat gaan we niet meer doen, zonder dat daar enig wettelijk kader voor bestaat, en dat gaan we er nu wel bij doen”. Dat is nattevingerwerk, als ik het zo mag uitdrukken.

Eigenlijk zou ik willen concluderen.

Onze doelstelling is om in de volgende jaren verder te zorgen voor een degelijk beleid gericht op kwaliteit en voor een goede dienstverlening aan de burger, aan de verenigingen, aan de gemeenten.

Ook ons personeel - en de gedeputeerde, belast met Personeel zal het daar nog wel op een gegeven ogenblik over hebben – stelt zich vragen over dat kerntakendebat.

Ik heb bij de oppositie nergens de probleemstelling gehoord : “Wat gaat u doen voor uw personeel ?”

Welnu, wij zijn daar mee bezig. Wij denken eraan hoe we, als er herschikkingen nodig zijn, dat op de best mogelijke manier kunnen doen.

Maar die bezorgdheid, Mijnheer de Voorzitter, heb ik bij de critici van dit beleidsplan nergens, maar dan ook nergens gehoord en dat vond ik echt niet zo goed. Dat vond ik zeer betreuenswaardig.

Wij hebben de nota voorgelegd. De nota is in de commissies uitvoerig voorgelicht. De collega's zullen, wanneer hun beleidsdomeinen ter sprake komen, kunnen antwoorden op de opmerkingen die gemaakt zijn over hun beleidsdomeinen. Ik houd mij dan ook verder ter beschikking wanneer het over mijn beleidsdomeinen gaat, Mijnheer de Voorzitter.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u, Mijnheer de Eerste Gedeputeerde, voor deze eerste tussenkomst namens de deputatie.

Als voorzitter van de raad wil ik wel zeggen dat ik onder de indruk ben – en het is onder meer door mijnheer Lootens gezegd – van het zeer ernstige en uitvoerige commissiewerk dat aan deze bespreking is vooraf gegaan. De eerste gedeputeerde heeft het aantal uren genoemd. Het is niet weinig en het is belangrijk voor ons debat.

Vraagt er nog iemand het woord ter afsluiting, nu, of kunnen we in de loop van het debat zien waar we geraken ? Akkoord ? Ja ?

Dan zou ik voorstellen dat we nu overgaan tot de tussenkomsten zoals aangekondigd. Er is de vrijheid van het debat voor korte tussenkomsten zo van de raadsleden, oppositie en meerderheid, uiteraard gelijk, én ook de vrijheid van de deputatieleden om op ieder moment gebeurlijk het woord te vragen.

Akkoord ? Ja ? Dan gaan we zo aan het werk.

PROVINCIEBEGROTING 2001 – EERSTE REEKS WIJZIGINGEN

De heer voorzitter

Mijnheer Anthuenis trekt zijn tussenkomst terug, zo heb ik begrepen. Is dat zo ?

DEBATTEN

De heer Anthuenis

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Ik had gevraagd om mij te beperken tot één tussenkomst, hoofdzakelijk land- en tuinbouw. Daarin zou ik het ook zeer beknopt willen hebben over de rol van de provincies. Maar als u oordeelt dat ik best nu die korte tussenkomst houd, voor mij niet gelaten.

De heer voorzitter

Het is zoals u het zelf verkiest, Mijnheer Anthuenis. Ik heb daar geen keuze over te maken. Ik zie u ingeschreven staan bij land- en tuinbouw. Wenst u het dan te doen ?

De heer Anthuenis

Liefst, Mijnheer de Voorzitter.

De heer voorzitter

Uw wens zal gerespecteerd worden.

Mevrouw Jansegers

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Onze fractie zou willen voorstellen dat de zelfstandige landbouwbedrijven dit jaar zouden vrijgesteld worden van de algemene provinciale belasting, gezien de opeenvolging van crisissen en tegenslagen die deze mensen de laatste jaren hebben gehad en het uitzonderlijk natte voorjaar dat ongetwijfeld ook gevolgen zal hebben voor de oogst.
Wij zouden willen voorstellen dat de administratie dit voorstel verder technisch zou uitwerken, ook eens zou kijken welke financiële weerslag dit zou hebben op de begroting en om ook eens te zien welke bedrijven in Oost-Vlaanderen van deze uitzonderlijke maatregel zouden kunnen genieten.
Met zelfstandige landbouwbedrijven bedoelen wij die landbouwbedrijven zoals ze zijn gedefinieerd in de wetgeving rond de vergoedingen naar aanleiding van de dioxinecrisis. Dus de wet van 3 december 1999 en de bijhorende uitvoeringsbesluiten.
Uitzonderlijke omstandigheden vragen om uitzonderlijke maatregelen en om uitzonderlijke billijkheid en steun van de overheid om het leed te verzachten. Onze provincie zou op die manier haar steentje kunnen bijdragen.
Dank u.

De heer gedeputeerde De Buck

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Ik heb daar een aantal theoretische bemerkingen over.
Gelet op de wettelijke voorschriften waaraan de provinciale belastingverordening moet voldoen, is het voor de provincie niet toegelaten één specifieke beroepscategorie van agrarische bedrijven reglementair vrij te stellen.
Hoe kan immers – rekening houdend met de aard en het doel van deze belasting – verantwoord worden dat bepaalde bedrijven uit de agrarische sector de belasting niet moeten betalen en andere wel, bijvoorbeeld de tuinbouwbedrijven. Dit zou een schending zijn van het gelijkheidsbeginsel en een vernietiging van het volledig belastingreglement kunnen tot gevolg hebben.
Dan kan men zich afvragen of de vestiging en de invordering van de APB en de daaruit voortvloeiende ontvangsten, en dus het financieel beleid van de provincie, dient afhankelijk te worden gesteld van een dioxinecrisis in de landbouwsector, de weersomstandigheden of iets anders waarmee de landbouw geconfronteerd wordt in het voorjaar.

Hoe kan de provinciale fiscus bovendien dergelijke problemen bij meer dan 10 000 agrarische bedrijven controleren ?

Het lijkt verder weinig doeltreffend om bedrijven getroffen door een crisis vrij te stellen van een toch zeer beperkte belastingbijdrage van veelal 4 200 BEF. Zal het leed van een bedrijf, zoals geformuleerd in de interpellatie, worden verzacht indien men geen 4 200 BEF in de APB moet betalen ? Zouden andere maatregelen die een grotere financiële impact hebben dan 4 200 BEF hier niet veel efficiënter zijn ?

Als de vraag zich stelt naar maatregelen denk ik ook dat evenzeer de vraag naar de efficiëntie en de hoegrootheid van die maatregelen dient gesteld te worden.

Dank u.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik wil mij helemaal niet desolidariseren wat deze materie betreft, maar ik moet toch het volgende zeggen.

Ten eerste klinkt het voorstel op het eerste zicht sympathiek, maar het is eigenlijk een typisch voorbeeld van poujadisme, volksverlakkerij.

Wij kunnen morgen allemaal categorieën opnoemen die het moeilijk hebben. Wij kunnen allemaal mogelijkheden opnoemen.

Als een paar maanden terug de tarieven in de sociale sector voor gezins- en bejaardenhulp geïndexeerd zijn, waarom zouden wij dan naar aanleiding van de grote zorg die we betonen van de bejaarden geen specifieke voorstellen voor die doen, en morgen voor anderen ?

We moeten ernstig zijn, Mijnheer de Voorzitter.

Met alle sympathie voor de problemen waarmee de landbouw geconfronteerd wordt, maar dit gaat niet.

En we zeggen al eens al lachend : "Het regent te veel", of "het regent te weinig". Er zijn vandaag echt problemen op het teelttechnische vlak voor alle akkerbouwers, voor alle tuinbouwers. Er zijn problemen geweest met de BSE-crisis, met het mond- en klauwzeer en er is de dioxinecrisis geweest. De boeren hebben die trouwens niet veroorzaakt en veel van die crisissen zijn niet door de boeren veroorzaakt.

Ten eerste zijn er juridische bezwaren. De collega heeft dat gezegd.

Ten tweede, Mevrouw, is het een probleem van timing. Een natuurlijk of rechtspersoon die op 1 januari van het aanslagjaar in Oost-Vlaanderen een land- of tuinbouwbedrijf exploiteert is belastingplichtig en die aangifte moest uiterlijk op 1 mei van het aanslagjaar gebeuren.

We zijn te laat. Het spijt mij.

Alleen al om de formele reden die door de collega en door mijzelf aangehaald wordt, moet ik zeggen : "U bent mis. U kent uw stiel niet." Maar het is een ergerlijke vorm van poujadisme en daar doe ik niet aan mee.

Trouwens, wat is de impact ervan ? De collega heeft het ook al gezegd.

Wij hebben specifieke maatregelen getroffen in ons reglement met betrekking tot de land- en tuinbouw omdat we reeds lang weten dat dit een speciale sector is en het een sector is die de helft van de ruimte beheert in onze provincie, dit tot nu toe quasi gratis. 150 000 hectare van de 300 000 Oost-Vlaamse hectare zijn volgens het NIS in gebruik door land- en tuinbouw. Dat is de helft. Om die reden hebben we specifieke maatregelen getroffen van zodra we onze algemene provinciale belasting gemaakt hebben. En wie de geschiedenis kent – maar dat vergeef ik u, Mevrouw, want u zit hier nog niet lang. Of u werkt hier nog niet lang, om het zo te zeggen. Ik ben beleefd – weet dat wij herhaaldelijk dit reglement verfiijnd hebben. En de sector waarvoor er het meest verfiijnd geworden is de voorbije jaren is juist land- en tuinbouw.

Het grootste deel van de bedrijven betaalt het forfaitair bedrag van 4 200 BEF. De collega heeft het ook al gezegd.

Maar nu komen we tot de fundamentele vraag. Wat is onze rol als provinciaal bestuur met betrekking tot de sector land- en tuinbouw ?

DEBATTEN

Onze rol is er niet één van fiscale stimuli te geven aan die sector. Onze rol is ervoor te zorgen dat er een daadwerkelijke ondersteuning komt. En ze is historisch gegroeid. U vindt ze niet in wetteksten of reglementen terug. U moet teruggaan naar de traditie. U moet eens gaan kijken naar de verslagen van deze provincieraad van tussen de twee wereldoorlogen. Hier werd alleen gesproken over de beesten, de boeren en over het land. Dat was hét thema bij uitstek voor de provincieraad. Een historische rol. En die is ook zo vertaald in de subsidiepolitiek in de loop der jaren. Onze rol is er één van daadwerkelijke ondersteuning via onderzoek en voorlichting van de sector, via de proefcentra, ondersteuning van de verenigingen, ondersteuning van de Provinciale Landbouwkamer als officiële gesprekspartner waarover - Ik wil u nu al waarschuwen dat wanneer u aan dat punt zou komen - er geen discussie bestaat wie daarin zit. Dat is geregeld bij koninklijk besluit. U kunt dat dus herzien in het federaal parlement via uw vrienden en vriendinnen, en de anderen idem dito, in afwachting van de regionalisering. Maar de getallen worden geteld. Daar zit in volgens de getalsterkte van de vereniging. Dus dat is onze rol.

Ten tweede – en dat is het belangrijkste – is er de rol van elk openbaar bestuur, ook voor dit bestuur, voor de gemeenten, de Vlaamse overheid, de federale overheid, dat wij vooral moeten zorgen dat er in die sector juridische zekerheden gecreëerd worden. Ik zit dagdagelijks in die sector.

Ik loop veel buiten. Mensen zijn bereid inspanningen te leveren en bereid hun deel bij te dragen aan de financiering van de openbare sector op voorwaarde dat ze zekerheid krijgen. En daar moeten we ook onze bijdrage toe doen. En dat doen wij bij mijn weten. Dank u.

Personeel en interne organisatie

BELEIDSPROGRAMMA P. 3 : ALGEMENE TUSSENKOMST

Mevrouw Storms

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Als er goede dingen zijn, zijn wij best bereid, ook vanuit de oppositie, om dat toe te geven en om dat hier in deze zaal te komen vertellen.

Ik ben van oordeel dat het geheel van de nota met betrekking tot het personeel en de interne organisatie uitgaat van een doordachte visie op het personeelsbeleid ; een visie die trouwens sterk aanleunt bij de visie die ook in de Vlaamse administratie wordt gehanteerd en dat is toch een administratie die in vergelijking met de federale administratie bekend staat als een goedwerkende administratie met oog voor kwaliteit.

De drie begrippen die hier naar voor worden geschoven als uitgangspunt zijn efficiëntie, functionaliteit en kwaliteit.

Ik wil zeker niet vanuit de oppositie ontkennen dat deze drie begrippen ook in het verder uitwerken van de nota niet telkens door de bestendige deputatie in gedachten worden gehouden.

Eén waarschuwing daar, en ik wil aansluiten bij collega Liebaut. Ik denk dat indien de bestendige deputatie er inderdaad in slaagt om al die plannen door te voeren, zij werkelijk wel een pluim op haar hoed zal mogen steken. Maar zes jaar, en eigenlijk is het maar vijf jaar meer, is heel kort om dat nog te realiseren.

Toch wil ik nog een aantal bedenkingen over het personeelsbeleid aan de interne organisatie meegeven.

Vooreerst het puntje doorlichting.

Op twee plaatsen wordt in de nota gewag gemaakt van een doorlichting. Enerzijds een doorlichting met het oog op de reorganisatie van de personeelsformatie : een interne doorlichting. En anderzijds neemt de deputatie zich ook voor haar structuur en haar werking te laten doorlichten door externe deskundigen inzake kwaliteitszorg.

Ik ben blij dat daarnet de eerste gedeputeerde - die de zaal al heeft verlaten - gezegd heeft dat de

kritische lezers van de oppositie geen bezorgdheid aan de dag leggen voor het personeel.

Wel, wij doen dat wel.

Ik had in mijn nota voorbereid - en ik heb het hier niet ter plaatse nu onmiddellijk vlug nog uitgevonden - dat wij het erg betreuren dat er bij het personeelsdebat geen link is gelegd naar het kerntakendebat. Er is geen pro-actieve houding aangenomen ten aanzien van de weerslag die het kerntakendebat zeker zal hebben op de organisatie van de provinciale administratie.

Ik ben van oordeel dat het waanzinnig zou zijn om die doorlichting en het concrete actieplan, waartoe die doorlichting moet leiden, te laten plaats vinden zonder rekening te houden met de evoluties binnen het kerntakendebat en met de repercussies ervan op het personeelsbeleid. Een externe doorlichting - en daar zal de gedeputeerde zich zeker van bewust zijn - kost heel veel geld. Het zou dan ook te betreuren zijn dat een dergelijk ambitieuze doorlichting van de structuur en de werking een maat voor niets zou blijken eenmaal de resultaten van het kerntakendebat bekend zullen zijn.

Dit is dus een bezorgdheid vanuit onze kant.

Een tweede punt dat ik graag zou bekijken is het interne gelijkheidsbeleid.

Er zijn maar enkele regeltjes aan het interne gelijkheidsbeleid besteed en we vinden dat een beetje spijtig. Er wordt eigenlijk alleen maar aandacht geschonken aan een intern gelijkheidsbeleid inzake mannen en vrouwen.

Over een intern doelgroepenbeleid naar allochtonen of naar personen met een handicap wordt met geen woord gerept. Nochtans is de nood aan een intern gelijkheidsbeleid voor deze doelgroepen zeer sterk aanwezig.

Ik wil dan ook vragen aan de deputatie welke acties het provinciebestuur voorziet om deze doelgroepen meer kansen te geven inzake instroom en doorstroom binnen het provinciaal personeel ? Staat er eventueel een actieplan op stapel ?

Een derde punt dat ik nog wil aankaarten is het punt van de personeelstevredenheid.

Ook hier heeft de bestendige deputatie grote plannen en neemt het zich zelfs voor om door middel van allerlei acties tijdens de komende legislatuur een hoge mate van personeelstevredenheid te realiseren. Op voorzichtige wijze wordt in de nota aangegeven dat het meten van de personeelstevredenheid via enquêtering kan gebeuren en dat dit het bestuur veel zou leren over de nog te ondernemen kwaliteitsverbetering.

Ik denk dat het eigenlijk een subtiele tip is van de auteur van deze tekst - waarschijnlijk een ambtenaar van de personeelsdienst - naar de bestendige deputatie toe.

Inderdaad - en collega Liebaut heeft het ook al aangegeven, maar dan in het kader van de nota Communicatie en Informatie - moet personeel vinden en goede ambtenaren houden echt een streefdoel zijn van het provinciaal personeelsbeleid.

Ik zou dan ook willen vragen of de provincie ooit al eens een onderzoek gevoerd heeft naar personeelstevredenheid ? Wordt dat voorzien in de komende zes jaar ? Wat zijn daar de concrete plannen rond ?

Dank u.

De heer Abbeloos

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik had eigenlijk ook een beetje dezelfde vraag als mevrouw Storms.

Ik denk dat het zeer goed is dat er een audit zou gebeuren.

In maart 1997, toen ik van een vroegere collega, met name gedeputeerde Vallaeys, het dossier erfde - onder andere het statuut Kelchtermans en de personeelsformatie - was er daar ook sprake van. Maar gelet op het tijdsverloop was het toen zeker niet het moment en heeft deze raad besloten om geen audit te doen op dat ogenblik, maar om zo vlug mogelijk ons personeelsstatuut en -formatie aan te passen. Het debat over de kerntaken is volop in beweging.

Wij kennen natuurlijk al een aantal zaken die op ons afgekomen zijn, dacht ik. Onder andere de nieuwe taken wat betreft stedenbouw. Maar wat de provinciale wegen, het provinciaal onderwijs en nog zovele andere zaken betreft is het nog een beetje een vraagteken.

Ik denk dat de deputatie zich zeer goed bewust is van deze personeelsproblematiek, Mevrouw. Ook in het verleden, denk ik, hebben wij daar alles aan gedaan. Collega Vercamer heeft zeker ook met de

DEBATTEN

vakbonden in de verschillende beleidsorganen overleg gepleegd over de tevredenheid, over de stress op het werk.

Er zijn onderzoeken naar gedaan. Dat is allemaal in het verleden reeds aangezet en wordt zeker nu verdergezet.

Maar mijn vraag was ook op welk tijdstip men van plan is om die audit te doen ? Of wacht men af ?

Er zijn al zaken aangegeven in de nota tussen de begeleidingsdiensten en de stafdiensten. Ook in de dienst Communicatie was er al een aanzet in het verleden, meer bepaald over hoe de diensten zouden moeten georganiseerd worden of gereorganiseerd worden.

Maar in elk geval denk ik, zeker als men aan externe begeleiding doet, dat men misschien niet eindeloos moet gaan wachten op de kerntakenaflijning. Men zegt nu dat de Vlaamse regering daarover blijkbaar een beslissing wil nemen in het Vlaams parlement in september of in januari volgend jaar.

Wanneer zou die externe doorlichting kunnen gebeuren ?

Ten tweede, en het is aangehaald door verschillende sprekers, zitten wij hier met drie soorten personeel in hetzelfde huis, met name ons eigen provinciepersoneel, het gewestelijk en het federale personeel. Vele taken worden praktisch door elkaar uitgevoerd. Dat is gegroeid door protocollen die vroeger zijn afgesloten. Ik lees in de tekst dat men die samenwerking wil verderzetten. Ik denk dat dat het beste is. In andere provincies gebeurt dat niet altijd op dezelfde wijze.

Ik dacht dat er ook in de VVP sprake was van het feit dat men er zou moeten naar streven om éénzelfde statuut te hebben voor alle mensen die werkzaam zijn voor de provincie.

De vraag is of dat ook verder zal aangekaart worden. Dat zijn natuurlijk beslissingen die wij niet kunnen nemen, die boven ons hoofd genomen worden, maar die toch de zaak van een algemeen personeelsbeleid fel bemoeilijken omdat in hetzelfde bureel mensen zitten met een ander statuut, een andere weddeschaal, een andere verlofregeling, enz... wat niet goed is voor het algemeen beleid van een administratie.

Dank u.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zal wat dit onderdeel betreft, want het ander is nogal specifiek heb ik gezien, proberen onmiddellijk te antwoorden.

Wat collega Abbeloos betreft – en eigenlijk ook wat fractieleider Liebaut betreft – kan ik inderdaad zeggen dat wie onze tekst goed gelezen heeft wij van meet af aan aandacht besteden op pagina 3 aan de statuten van de federale, Vlaamse en provinciale personeelsleden.

Mijn persoonlijke stelling is – en er zijn er velen die deze mening delen in de raad – dat het beter allemaal provinciaal personeel zou zijn. Daar is indertijd voor geijverd, maar werd geweigerd. Ik weet dat die verhoudingen niet altijd simpel liggen. Als gedeputeerde voor Personeel heb ik bij dienstnota in de maand november kennis gekregen van het feit dat de federale overheid een reorganisatie doorvoerde. Of dat de ideale communicatie is, weet ik niet. Gelukkig heeft dat niet veel impact gehad op onze eigen organisatie omdat in de loop der jaren al wat verschuivingen gebeurd waren waardoor het federaal personeel niet zo erg meer bij onze provinciale organisatie als dusdanig betrokken was.

Dat is een beetje de stand van zaken.

Wij zeggen uitdrukkelijk in onze beleidsverklaring – en sommigen zeggen : het verwondert mij dat Vercamer zoiets mee dekt. Ik heb hier soms een naam waarvan ik niet weet waar ik de faam vandaan haal, maar goed –, op mijn initiatief, gedekt door de deputatie, dat de federale en de Vlaamse overheid duidelijk niet gekozen hebben voor de integratie van de bestaande diensten werkzaam in de provincie. Samenwerking blijft echter noodzakelijk, zeker voor die taken en opdrachten waar het een echte meerwaarde kan betekenen.

Daar komt het op neer.

Dat is het ultieme criterium om iets te beoordelen. Is het een meerwaarde voor onze provinciale werking of niet ? Wordt de burger, de Oost-Vlaming er beter van of niet ? Goede afspraken zijn hierbij noodzakelijk, onder meer in functie van de vereiste eenheid van gezag en leiding.

Wij zijn daar dadelijk toe bereid.

Wat het federaal personeel betreft is de provinciewet duidelijk : onder gezag en leiding van de gouverneur en de griffier. Provinciaal personeel : onder gezag en leiding van de deputatie en in de feiten

de griffier. Maar wat het Vlaams personeel betreft niet. We hebben daar niets aan te zeggen, noch de griffier noch de deputatie. Dat is de realiteit.

In de feiten zijn er daar informele afspraken over, maar ondervraag ons daar niet over. Wend u allen tot uw vrienden in de Vlaamse raad om daarover te spreken. Wij hebben daar niets aan te zeggen. Maar we doen ons best om daarmee te leren leven en daarmee samen te werken in het belang van de Oost-Vlaming, vooral daar waar het een meerwaarde kan betekenen. Dus wat dat punt betreft ben ik duidelijk.

Wat de timing betreft, Collega Abbeloos.

U kent het verhaal van de man of de vrouw, of de mens zal ik nu maar zeggen – straks hebben we het over het gelijkemansplan dat inderdaad wat ruimer is dan man-vrouw – die zich het modernste fototoestel wilde aanschaffen om de beste foto's te kunnen maken.

Hij was altijd maar aan het wachten op de evolutie en hij heeft nooit foto's gemaakt. Hij heeft zich nooit een fototoestel aangeschaft.

Wij kunnen hier ook niet blijven wachten op het einde van het kerntakendebat en op het einde van de zoveelste nieuwe studie. Wij moeten de hand aan de ploeg slaan en als het van mij en de deputatie afhangt, dan zullen we snel, na de goedkeuring van de beleidsverklaring – er is een goedkeuring voorzien in de provinciewet -, werk maken van die doorlichting.

Dat is de bedoeling.

We zullen wel – en dat staat met zoveel woorden in de tekst – opdracht geven aan degenen die de doorlichting moeten doen dat ze rekening moeten houden met de flexibiliteit van één en ander en met eventuele wijzigingen in de opdrachten. Maar we kunnen niet blijven wachten. We moeten nu eenmaal vooruit met die zaak.

En dan kom ik bij collega Storms.

Het doet mij plezier dat u met zoveel aandacht die zaak gelezen hebt. Het doet mij ook plezier dat u ontdekt hebt dat wij ons eigenlijk een beetje in de lijn schuiven zoals de Vlaamse overheid die geformuleerd heeft.

Er is een verschil in cultuur wat personeelsmanagement betreft tussen laat ons maar zeggen het noorden en het zuiden van het land, maar we zijn stilaan aan het evolueren.

U ziet dat ook in de provincies. Wie nog de Belgische provincies volgt, ziet dat. Wij volgen een beetje de filosofie van de Vlaamse overheid, en terecht, denk ik.

Wat het kerntakendebat betreft heb ik u een antwoord gegeven. We gaan dat niet afwachten. We houden er wel rekening mee dat er een kerntakendebat lopende is en wij hebben wat dat betreft een aantal duidelijke, laat ons maar zeggen randvoorwaarden. U vindt die in de documenten van de VVP, die door deze raad en door deze deputatie ondersteund worden.

Wat het intern gelijkemansbeleid betreft is het inderdaad ruimer dan mannen en vrouwen. Maar het is door iemand anders ook opgemerkt. Collega Lockefeet heeft gezegd: "Maar zoveel bladzijden voor dit, maar zoveel bladzijden voor dat."

Wat betreft de nota Personeel waren er meer dan 20 bladzijden. De nota Landbouw was 16 bladzijden. Ik heb mij veroorloofd die te resumeren omdat ik vind dat een tekst niet te lang mag zijn, want wat niet kort kan gezegd worden, is de waarheid niet.

Er moet een goede structuur in de tekst zitten. We hebben daar ons best voor gedaan. Voor de ene is het te lang, voor de andere is het te kort. Dat is met veel dingen zo in het leven.

Ik kan alleen maar zeggen dat ik er mij van bewust ben, Mevrouw Storms, dat het gelijkemansbeleid iets ruimer is dan mannen en vrouwen. Ik kan nog andere vergelijkingen gebruiken ook, maar ik zal dat niet doen. En ik denk dat met wat u gelezen hebt in de tekst van de deputatie duidelijk genoeg is.

U mag dat niet alleen zien, want wij werken hier in de provincie vanuit een geïntegreerde visie, een integrale benadering. We definiëren een probleem met meerderen en proberen vanuit diverse invalshoeken een gezamenlijke oplossing te benaderen.

Dat is onze definitie van integrale benadering.

U zult trouwens in de teksten, die politiek gedragen worden door heel de deputatie, maar heel in concreto door collega Van Der Meiren merken, dat in sociale zaken het gelijkemansbeleid nog meer behartenswaardige dingen omvat. U moet dat allemaal samen lezen.

Dus als het een bekommernis is die u uitgedrukt hebt, dan kan ik u zeggen dat wij die bekommernis delen. U zult er ons kunnen op oordelen wat onze daden betreft.

DEBATTEN

Wat de personeelstevredenheid betreft.

Collega Abbeloos heeft het al gezegd : we starten niet van nul. Er is een onderzoek geweest rond stressbestendigheid. U zult het ook gelezen hebben in onze teksten – en dat is eigenlijk een beetje de rode draad die erdoor loopt - dat we moeten denken in de openbare sector, niet alleen in de provincie, maar in diverse openbare sectoren, dat we ook voldoende fierheid moeten hebben om te zeggen dat we niet alleen zinvol werk doen, maar dat we ook goed en bekwaam personeel hebben. We moeten ons daarvan bewust zijn. In dit bestuur zijn heel veel bekwame mensen hard aan het werk. Ik zeg een beetje populariserend als ik daar moet over spreken dat meer dan 80 % van onze mensen hard hun best doen en hard werken. We hebben een goede 5 % die wij meenemen. Dat is de realiteit. Dat is ook een beetje de sociale opdracht van een groot bedrijf en van een openbaar bestuur. Mensen die tegenslag gehad hebben, die een beetje afzien, hetzij psychisch, hetzij fysisch. En dan hangt het af van een goede chef en van een goede omkadering van die toch mee te nemen in uw organisatie en die toch zinvol te laten meedraaien zonder dat ze daarom 100 % efficiëntie halen. Ik weet dat. Ik ben mij daar van bewust. Er is ook een sociale opdracht. Er is niet alleen werk, er is zinvol werk nodig. En dan zijn er inderdaad ook een paar procenten die er de kantjes aflopen. Dat is overal zo, niet alleen in een administratie. Het komt er dan op neer om via ons middenkader, via een personeelsorganisatie ook die bij te sturen en mee te krijgen. Wij hopen dat zo een onderzoek ons daar handvatten voor kan geven hoe we dat beter moeten doen in de toekomst.

Maar we moeten vooral ook denken en aan de buitenwereld zeggen dat wat men ook vertelt over die openbare sector - en de studies die we nu af en toe wel eens zien verschijnen in de grote kranten, maar die we vroeger al eens gezien hebben in meer gespecialiseerde tijdschriften die rond personeelsbeleid bezig zijn, rond human resourcesbeleid – ze niet slecht betaalt, alles door elkaar genomen.

De promotiekansen zijn reëel in de openbare sector. Soms reëler dan in de privé-sector, althans wat het middenkader betreft. De secundaire arbeidsvoorwaarden in de openbare sector, en ook in dit provinciebestuur, zijn niet slecht. Wij hebben reeds veel aanzetten gegeven tot een combinatie arbeid/gezin. Hier zijn alle mogelijke en organisatorisch soms onmogelijke – dat moet ik er bij zeggen – verlostelsels mogelijk, meestal zelfs met een financiële aanmoedigingspremie. Wij moeten dat ook eens durven zeggen. Er is hier als men statutair binnenkomt het recht op vaste benoeming dat we vandaag als een sociaal recht beschouwen, maar dat eigenlijk in oorsprong teruggaat op de kernopdrachten van de openbare dienst : zorgen voor continuïteit. Daarvoor moesten we vastbenoemde ambtenaren hebben indertijd. Maar ondertussen is dat een groot stuk sociale verworvenheid geworden.

Ons statutair personeel is niet gebonden door een arbeidsovereenkomst, maar door het statuut. Zij genieten daardoor ook een expliciet bijzondere bescherming. Zij hebben daardoor bijzondere pensioenrechten. We moeten dat ook eens durven zeggen. Wij allemaal in deze raad hier : de 84 leden van de raad van bestuur van de provincie Oost-Vlaanderen. Dat is ook onze verantwoordelijkheid. Niet altijd kijken naar wat verkeerd is, maar ook naar wat goed is. En als we die boodschap kunnen laten doordringen dan ben ik ervan overtuigd dat wij blijvend in staat zullen zijn bekwaam personeel te werven ten bate van de Oost-Vlamingen. Daar gaat het allemaal over.

Geresumeerd, Mevrouw Storms, ben ik u dankbaar voor uw tussenkomst. Ze heeft inderdaad op een drietal punten nog eens de dingen expliciet gesteld. U zult ons kunnen beoordelen in de loop van de vijf jaar, want het is inderdaad wel zo dat vijf jaar kort is om dat allemaal te realiseren. Maar we mogen nog dromen hebben. We mogen nog proberen er iets van te maken. En we zeggen er u bij dat we hopen dat we daarin slagen in die vijf jaar. Ik ben niet zeker dat het allemaal zal lukken, maar we doen ons best.

Collega Liebaut, ik heb op uw opmerkingen ook proberen antwoorden alsook op die van collega Abbeloos.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u zeer, Mijnheer de Gedeputeerde. Vraagt nog iemand het woord ? Niemand ? Dan gaan we verder met het voorbehoud dat gemaakt is door mevrouw Van der haeghen op pagina 4 : het intern en extern gelijkheidsbeleid van de provincie Oost-Vlaanderen, aansluitend zal daarna ook mevrouw Lafkioui dezelfde problematiek aansnijden. Alstublieft.

Mevrouw Van der haeghen

Gezien uw gevoeligheid voor geluidsinstallaties, misschien eerst dit Voorzitter : ook mijn geluidsinstallatie is niet optimaal vandaag en ook ik heb daar een geldige reden voor : ik ben zeer zwaar verkouden.

De heer voorzitter

Uw reden verschilt drastisch van die van de heer Lootens als ik het goed begrijp ...

Gelach

... Meester Abbeloos beweert dat u in de kou zou hebben gestaan. Niet de kou die de voorzitter van de Agalev-fractie kenmerkt, maar die van de optocht van gisteren. Dat denkt meester Abbeloos, maar wij denken er het onze van. Nu krijgt u het woord en de geintjes moeten nu stoppen, ook van mijn kant.

Mevrouw Van der haeghen

Geachte heer Voorzitter, Geachte Collega's,

Mijn tussenkomst is eigenlijk een vervolgverhaal op hetgeen ik reeds summier onder jullie aandacht trachtte te brengen tijdens de begrotingsdebatten, maar dat klaarblijkelijk niet veel indruk heeft gemaakt. Voor alle duidelijkheid wil ik vermelden dat er met mijn tussenkomst geen frustratie gemoeid is, hetgeen maar al te vaak wordt geïnsinueerd als vrouwen tussenkomsten houden over gelijke kansen !

Ik had evenwel van een provinciebestuur, dat naar ik meen te verstaan in de nota met betrekking tot communicatie, wel degelijk wakker ligt van haar imago naar de burger toe, verwacht dat zij tevens aandacht heeft voor een volwaardig gelijkemansbeleid en ten minste de intentie heeft een eigen categoriaal beleid terzake te voeren. Collega Storms verwees daar ook reeds naar. Een beleid met een horizontale bevoegdheid in alle beleidsdomeinen, zoals reeds deels vooropgesteld in de nota, en daarnaast een verticaal beleid om ten eerste deze mainstream te stimuleren en te sturen en verder eigen initiatieven te ontplooiën die omwille van hun specificiteit niet passen binnen andere beleidsdomeinen.

Naar mijn bescheiden mening gaat men in de huidige beleidsnota die voorligt daarin niet ver genoeg. De reeds vervatte principes zijn goed maar nogal mager uitgevallen.

Het interne gelijkemansbeleid, terug te vinden onder personeel en interne organisatie, telt welgeteld vier regels, jawel Gedeputeerde Vercamer, ...

Gelach

De heer voorzitter

Tel rustig, maar doe ondertussen verder.

Mevrouw Van der haeghen

... en richt zich andermaal alleen tot mannen en vrouwen. Aandacht voor de man-vrouw verhoudingen is uiteraard nog steeds essentieel, maar ik veronderstel dat er zich onder het personeel ook mensen met een handicap of een andere seksuele geaardheid bevinden, met elk hun specifieke moeilijkheden. Toch geen onbelangrijk gegeven in de werksituatie ! Met andere woorden, een provinciebestuur moet er als werkgever voor zorgen dat elk personeelslid ongeacht zijn afkomst, seksuele geaardheid of handicap zich welkom voelt en gerespecteerd weet in zijn/haar eigenheid en dat ook duidelijk zegt, bijvoorbeeld in het intern reglement. Tot zover een korte bedenking bij het interne gelijkemansbeleid.

Aangezien het Oost-Vlaamse provinciebestuur er tot op heden niet voor koos om een eigen categoriaal beleid met betrekking tot gelijke kansen te voeren, vindt men de hoofdlijnen van het externe beleid terug onder de noemer welzijn en gezondheid.

DEBATTEN

U zal mij niet horen zeggen dat men hier de doelgroepsgerichte aanpak uit de weg gaat : er wordt uitdrukkelijk gekozen voor een specifieke sectorale uitwerking naar personen met een handicap, de jeugd, senioren, etnisch-culturele minderheden, gelijkheidsbeleid voor mannen en vrouwen en er is ondermeer ook een duidelijk engagement om de kansarmoede in onze provincie verder structureel aan te pakken. Graag had ik evenwel nog een doelgroep aan het lijstje toegevoegd, namelijk de holebi's, gezien een doelgroepbenadering hier naar mijn gevoel ontbreekt. Bij een voorzichtige poging in één van de voorgaande commissies sociaal beleid bovenvermelde aan te kaarten, antwoordde gedeputeerde Van Der Meiren vanuit een volgens mij goedbedoelde bezorgdheid dat de betrokken groep dit als te stigmatiserend zou aanvoelen. Wel integendeel, uit gesprekken die ik voerde met een aantal mensen met een toonaangevende rol in de holebigemeenschap, ervaringskundigen als het ware, blijkt dat zij vragende partij zijn om bij naam genoemd te worden zonder een etiket opgekleefd te krijgen. Dit roept immers minder aangename herinneringen op. Het zou een enorme ondersteuning betekenen in hun onophoudelijke zoektocht naar erkenning van hun eigenheid en het coming out proces. De onzichtbaarheid, de heteronorm - niet onbelangrijk - en het continue proces van coming out maken de achterstelling van holebi's zo specifiek.

Andere groepen, zoals bijvoorbeeld allochtonen, groeien op in een gezin waar meer ervaring bestaat met het omgaan van negatieve beeldvorming die er over hun groep bestaat. Holebi's daarentegen hebben vaak geen rolmodel in de eigen omgeving. Dit gegeven, samen met de maatschappelijke onzichtbaarheid kan tot erge gevoelens van isolement leiden. Zo blijkt ondermeer uit een Vlaams onderzoek naar zelfmoord bij holebi-jongeren dat vijf keer meer lesbische meisjes dan hetero-leeftijdsgenoten een zelfmoordpoging achter de rug hebben.

Met alle respect voor hetgeen reeds aan eenmalige en losse initiatieven is genomen ten aanzien van die gemeenschap is het noodzakelijk dat ook voor deze groep beleidsvoornemens worden verankerd en verdienen zij evenzeer een specifiek sectorale uitwerking met een langetermijnvisie. Ik hoop in ieder geval dat gedeputeerde Van Der Meiren en uiteraard de andere collega's mijn voorstel genegen zijn en dank hen alvast voor de luisterbereidheid.

De heer Voorzitter

Dank u Mevrouw Van der haeghen. Mevrouw Lafkioui zal best meteen aansluiten, want het thema ligt in dezelfde sfeer.

BELEIDSPROGRAMMA P. 4 : TUSSENKOMST OVER HET GELIJKEKANSENBELEID (INTERN EN EXTERN)

Mevrouw Lafkioui

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,
Als nieuw provincieraadslid wil ik ook enkele bedenkingen uiten ten aanzien van het gelijkheidsbeleid van de provincie. En zonder hier in herhaling te vallen met hetgeen mevrouw Storms en mevrouw Van der Haeghen hebben gezegd, had ik toch enkele vragen willen stellen.

Is er wel een gelijkheidsbeleid ?

Ik heb begrepen dat het gelijkheidsbeleid, en mijnheer Vercamer heeft dat toegelicht in één van de commissies, opgesplitst is in twee luiken :

- externe gelijkheidsbeleid en
- interne gelijkheidsbeleid.

In de commissie is tot hiertoe enkel het externe gelijkheidsbeleid ter sprake geweest (ik moet zeggen, de vergaderfrequentie is daar misschien ook een oorzaak van, want we zijn nog maar twee keer samengekomen bij mijn weten). Dat zegt natuurlijk ook al iets over het belang dat men hecht aan die commissie. Voor het externe gelijkheidsbeleid is er onder andere een prijsuitreiking per twee jaar gekoppeld aan gerichte initiatieven, namelijk doelgroepen zoals gemeentebesturen, OCMW's, enz. De achterliggende doelstelling zou bedoeld zijn om gemeentebesturen en andere te ondersteunen en te stimuleren om een gelijkheidsbeleid te voeren. Mooi dat wij anderen stimuleren om "beleid" te voeren ; jammer dat het ons zelf niet lukt in de praktijk. Ik denk niet dat ik de discussie rond PROCORO in de

vorige raadszitting dien te herhalen. Blijkbaar kan men regels opstellen in juni 2000 en deze niet meer toepassen in april 2001.

Waarom extern gelijkheidsbeleid voeren als ons intern gelijkheidsbeleid nog niet eens op punt staat. Hoe ziet het interne gelijkheidsbeleid er op dit moment uit ? Welke doelstellingen (als deze al bestaan ?) zijn bereikt tijdens vorige legislatuur en welke niet ? Waarom werden ze niet bereikt ?

Wat wil men bereiken tijdens deze legislatuur ?

Op al deze vragen krijg ik een antwoord in vier regels zoals mevrouw Van der haeghen daarnet ook zei. Regels waar men alle richtingen mee uitkan. Want wat betekent - en ik citeer uit de beleidsverklaring - "een horizontaal beleid voeren ; dit is binnen de directies en beleidsdomeinen een genderbeleid voeren" ? Wat wil men dan concreet toetsen of realiseren binnen het personeelsbeleid op vlak van gelijke kansen ? Wat met andere doelgroepen zoals personen met een handicap, allochtonen, enz. ? Het feit dat twee vrouwen uit zowel de meerderheid als de oppositie dit punt aangeven als aanvulling bij de beleidsverklaring, zegt genoeg, denk ik. En ik wil me ook aansluiten bij die vrouwen. Dit zijn voor mij nog allemaal grote vraagtekens. Kunnen die grote vraagtekens ook opgenomen worden in het gelijkheidsbeleid ?

Uiteraard, als nieuw en nieuwsgierig provincieraadslid ben ik verder op zoek gegaan naar informatie. Wat blijkt ? In de vorige legislatuur, en dat heeft mijnheer Vercamer nog zelf vermeld op een van de commissies, werden er initiatieven genomen inzake gelijkheidsbeleid. Er werd een analytisch rapport gemaakt, een ontwerp gelijkheidsplan en themawerkjaren werden vooropgesteld.

Er is een interne begeleidingscommissie opgestart in de vorige legislatuur die trouwens verplicht is volgens het KB van 27 februari 1990 en die is werkzaam.

Ik heb een aantal vragen over die drie puntjes :

1. Het analytisch rapport bevat persoonsgegevens en kan volgens de dienst niet zomaar openbaar gemaakt worden. Akkoord, ik heb een schriftelijke vraag ingediend bij de Griffie, ik hoef geen namen te kennen, maar hoe zit het met de besluiten ? Welke conclusies werden er getrokken voor het verdere personeelsbeleid ? Ik hoop vandaag wat meer duidelijkheid te krijgen van de heer Vercamer.
2. Ook inzake ontwerp gelijkheidsplan dezelfde opmerking : geen concrete doelstellingen of actieplan voor deze legislatuur. Ook hiervoor heb ik een schriftelijke vraag ingediend.
3. De interne begeleidingscommissie is blijkbaar een zéér interne aangelegenheid en ook hier heb ik geen concrete doelstellingen en geen zicht op de bevoegdheden en taken van deze commissie.

Ik ben dus tot de vaststelling gekomen dat er allerlei organen en instanties opgericht werden waarvan men precies niet goed weet waar naartoe, maar ze functioneren verder gezien men toch mee wil zijn met de huidige maatschappelijke evoluties. Dit kan toch niet de bedoeling zijn van een commissie gelijkheidsbeleid.

Tot slot, Mijnheer de Voorzitter, Collega's, bij dit alles vraag ik mij af : wat is nu de taak van de commissie gelijkheidsbeleid hierin ? Als provincieraadslid durf ik te zeggen dat een commissie gelijkheidsbeleid naast een beleidsmatige ook een controlerende en evaluerende taak dient te hebben ten aanzien van het gevoerde gelijkheidsbeleid.

U zei daarnet dat er uitvoerig werk is geleverd binnen de commissies. Ik moet jammer genoeg zeggen dat dat voor de commissie gelijkheidsbeleid niet zo is geweest. Ik heb geen beleidsverklaring gekregen in de commissie en we hebben die ook niet ter discussie gebracht in de commissie. Ik wou dit even vermelden.

Mijn vraag is dan ook : "Wordt deze commissie gelijkheidsbeleid au sérieux genomen in zijn bevoegdheden ?" Want indien dit niet het geval is, zie ik het nut niet in van een commissie gelijkheidsbeleid, tenzij voor de schone schijn.

Ik dank u voor uw aandacht.

Applaus

De heer voorzitter

Dank u, Collega. Mocht het de eerste maal zijn dat u het woord hebt genomen, hetgeen niet het geval is, dan zou ik u zeggen dat uw maidenspeech uitstekend was.

DEBATTEN

De heer Lootens

Het applaus was in de veronderstelling dat het haar maidenspeech was en daarvoor alleen, Mijnheer Vercamer.

Gelach

De heer voorzitter

Mijnheer Lootens, uw applausverklaring stoot op een zekere weerstand, want wat mij betreft was mijn applaus in beide richtingen. Zowel voor het ene als voor belangrijke stukken van de inhoud.

De heer Joris

Voorzitter, Collega's,

Ik moet eerlijk toegeven dat de drie vorige sprekers zonder onderscheid des persoons mijn luisterbereidheid af en toe tamelijk zwaar op de proef hebben gesteld. Dat zij met het probleem van de tewerkstelling van gehandicapten ten minste een reëel en ernstig probleem hebben aangesneden, zal niemand ontkennen. Probeer maar eens met een rolstoel overal te geraken zelfs al is het gewoon voor het werk, probeer maar eens met een gehoorstoornis, zelfs met een gehoorapparaat, goed mee te draaien. Alle begrip voor maatregelen die dit soort problemen bij dit soort werknemers moeten opvangen. Dat is een reëel probleem en dat heeft mijn luisterbereidheid niet beproefd.

Ik ben echter hoogst verbaasd over wat ik heb gehoord over het gelijkekansenbeleid voor holebi's, migranten en vrouwen. Ten eerste verbaast het mij die drie groepen samen te vinden en dan nog samen met de gehandicapten eigenlijk. Is vrouw, holebi of migrant zijn dan zoiets gelijkaardig als gehandicapt zijn? Ik zou het bijna gaan geloven. Vanuit een andere context gezien, als een andere spreker zoiets zou zeggen, zou men dat bijna als denigrerend kunnen beschouwen.

Migranten kunnen nog met recht zeggen dat zij een minderheid zijn en het is nooit plezierig tot een minderheid te behoren. Als lid van een politieke minderheid heb ik daar alle ervaring mee.

Vrouwen zijn in onze maatschappij een meerderheid. Het gros van de kiezers, meer dan 50 %, zijn vrouwen. Als die allemaal echt wakker lagen van jullie gelijkekansenbeleid, dan zou de politiek door vrouwen gedomineerd worden.

Ik laat me er niet over uit of dat beter of slechter zou zijn. Ik vind bijvoorbeeld dat mevrouw Thatcher in Engeland een meer kordate politiek heeft gevoerd dan heel wat van haar mannelijke collega's. Sommigen zeiden indertijd zelfs dat zij de enige kerel in de Europese politiek was. Dit terzijde. Vrouwen als een minderheid beschouwen is onjuist. Al die speciale en bijzondere maatregelen om vrouwen zogenaamd gelijke kansen te geven, komen eigenlijk neer op een oneerlijke voortrekking. Mensen, laat ons een beetje ernstig zijn. Dit hier is het absolute tegendeel van poujadisme. Poujadisme is op een gemakkelijke manier populariteit proberen te oogsten bij de grote massa's. Het lijkt me inherent te zijn aan de democratie, maar so it. Al het politieke spraakwater dat in Kamer en Senaat, in politieke forums, in provincieraden, in gemeenteraden wordt verspild aan bijvoorbeeld gelijkberechtiging van holebi's, daar ligt niet één promisse van de bevolking echt van wakker. Dat is een onderwerp voor een kleine politieke incrowd – elite - en als er ergens een kloof is tussen waar de politici mee bezig zijn en waarmee 99,9 % van de bevolking mee bezig is, dan is het wel dit. En als u eens kijkt hoe minimaal klein het democratisch draagvlak zou zijn bij bijvoorbeeld een referendum over al die quota en die gelijkberechtiging voor holebi's, dan zou blijken dat u geen enkele democratische poot hebt om op te staan. Ten slotte, om een heel lange tussenkomst in te korten, ik dacht dat administraties ervoor dienden om goeie administratie te leveren, niét om ervoor te zorgen dat mensen zich sexueel goed in hun vel voelen, noch hetero's, noch homo's, noch lesbiennes. Als dát de bedoeling is van een administratie, dan vraag ik mij af wat voor bezigheden ambtenaren gedacht worden te hebben.

Ik doe hier twee simpele voorstellen bij wijze van provocatie natuurlijk : schort al die commissies op en voer vergelijkende examens in, onthoofd, zoals dat in het jargon heet, zodanig dat je niet kunt zien of de deelnemer een migrant is, of hij Ahmed, Johan, Johanna of Petra heet, dat je niet kunt zien of hij travestiet is, een omgebouwde man, een omgebouwde vrouw, dat je niet kunt zien wat voor seksuele voorkeur hij heeft ...

De heer voorzitter

... Treedt niet te veel in detail, Mijnheer Joris.

De heer Joris

Als er 10 ambten te begeven zijn, neem dan gewoon de 10 beste van dat vergelijkend examen. Als dat 10 vrouwen zijn, dan zal ik mij daar niet aan ergeren, als die 10 beste migranten zijn, dan zal ik me daar niet aan ergeren, want dan zullen het tenminste de bekwame mensen zijn en ik denk dat bekwame mensen géén speciale maatregelen en géén speciale quota nodig hebben om naar boven te klimmen in een eerlijk selectiesysteem.

In onze westerse samenleving is het probleem van de achteruitstelling van vrouwen het kleinste van de hele wereld. Als je écht iets wil doen voor onderdrukte vrouwen, als je écht iets wil doen aan de emancipatieproblemen, dan kun je op alle andere continenten buiten Europa, in alle andere beschavingen buiten de Europese, veel nuttiger werk verrichten.

Als allerlaatste puntje geef ik u het volgende ter overweging : er is in onze samenleving een héél grove discriminatie ten nadele van mannen. Een héél erg dodelijke discriminatie klaarblijkelijk, want gemiddeld gezien sterven wij zeven jaar vroeger dan die vrouwen. En misschien moet er in de pensioenregeling iets ter compensatie daarvoor gezocht worden.

Dank u.

Gelach

De heer voorzitter

Ik ga mevrouw Storms straks nog aan het woord laten over communicatie.

Morgen beginnen we stipt om 17 00 uur met mevrouw Storms over onderwijs. Kan de interpellante daarmee instemmen ? Ik zou daar willen afronden. Maar ik zag de vinger van de fractieleider van Agalev en mijn verleiding om hem het woord te geven, is heel groot.

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,

Ik word er bijna stil van wanneer ik de collega van het Vlaams Blok hoor praten. Ooit heeft hij gezegd : "Die moesten ze buiten schoppen". Nu begint hij al te onthoofden. Waar zal dit eindigen ? Ja goed, het is laconiek en humoristisch bedoeld misschien, maar zo komt het bij mij niet over. Ik wou alleen maar weten wat er fout aan is om op te komen voor minderheden.

En, Collega, als je in de maatschappij rondloopt, dan loop je niet rond met een en dan zie je inderdaad dat vrouwen nog altijd worden achteruitgesteld. Dat is een vaststelling die ik dagdagelijks doe. Rij maar eens met de trein waar de conducteur een vrouw is. Het is beschamend om te zien hoe de mensen reageren ! Dat wou ik eventjes zeggen. Opkomen voor minderheden is niet een recht, het is een plicht.

Applaus

DEBATTEN

De heer voorzitter

Dank u, Mijnheer de fractieleider. Mag ik het woord geven aan mevrouw Storms of is er al een gedeputeerde die het woord vraagt? Het is niet verplicht, ik heb de deputatie gezegd dat ze op ieder ogenblik het woord krijgt. Dat was een uitnodiging, geen provocatie. Une invitation, pas de provocation. Sluiten we de hoofdstukken af met een tussenkomst van de deputatie?

Het woord is aan mijnheer Vercamer.

De heer gedeputeerde Vercamer

Dank u, Mijnheer de Voorzitter.

Ik ben het volmondig eens met collega Lockefeer wat dat laatste betreft. Het is inderdaad onze plicht om naar minderheden een en ander te doen en discriminatie tegen te gaan.

Collega Van der haeghen, ik heb al eens gezegd dat die tekst natuurlijk volledig gelezen moet worden. We hebben op pagina acht ook nog iets staan over geïntegreerd beleid rond personeel en daar zult u zien dat we het ook hebben over gehandicapten en dergelijke. Dus wat dat betreft, ben ik op mijn gemak. Je kunt inderdaad zo gedetailleerd werken dat er op de duur geen rode draad meer te vinden is. De rode draad zal u interesseren, zeker in deze dagen. We hebben geprobeerd een aantal duidelijke accenten in de kijker te zetten.

Trouwens, ik heb de basisteksten rond gelijkheidsbeleid mee. Hoe komen die teksten tot stand? De dag dat ik mijn eed afgelegd heb, heb ik een eerste e-mailbericht naar alle diensten gestuurd met een aantal accenten en met de vraag om me rond die accenten wat documentatie, informatie, cijfergegevens te bezorgen. Ik heb een eerste tekst gemaakt en die aan de diensten gegeven. Ik heb de tekst teruggekregen en dan hebben we een eindtekst gemaakt. Die tekst was wat langer. Ik vond het een goeie tekst en we hebben gedeeltes ervan ingepast op die plaatsen waar het van toepassing was. Het gedeelte van de tekst over gelijkheidsbeleid moest naar sociale zaken omdat dat nu eenmaal organisatorisch ook in de 6^e directie thuishoort. Dat is de reden. Maar je moet de tekst volledig lezen en ook wat we daarover schrijven op pagina acht van de beleidsverklaring onder het stukje geïntegreerde benadering.

Collega Lafkioui, u stelt een aantal vragen die nogal technisch zijn. Ik weet niet alles, Mevrouw. Ik heb toevallig wel het analytisch rapport bij mij omdat ik mijn käftje gelijkheidsbeleid bij mij heb, want dit zou vandaag ter sprake komen.

De conclusies zijn duidelijk. Er is een kleine achteruitgang sinds 1989 bij ons personeel wat de globale verhouding mannen/vrouwen betreft. En achteruitgang mag je niet in functie van vrouwen zien, want dit analytisch rapport is vanuit vrouwen geschreven. Maar het is wijder dan dat, dat begrip mannen/vrouwen. Wij stellen ook vast dat het aantal vastbenoemde personeelsleden globaal gedaald is in onze provincie, dus ook het globaal aantal vrouwen en mannen.

Hoe komt dit?

Wij hebben de voorbije zes à zeven jaar zodanig veel nieuwe dingen opgestart op experimentele basis, op basis van een project, op vraag van de federale overheid, op vraag van de Vlaamse overheid, op vraag van gemeenten, in het kader van 5B, dat we een enorme toename gekend hebben van het aantal contractuelen. Als dus de personeelskost in onze provincie enorm gestegen is in de voorbije jaren dan is het daaraan te danken, volgens anderen te wijten. Hangt ervan af hoe je het bekijkt. Die verhouding is ook gedaald. Het aantal vastbenoemde mannen is bijvoorbeeld gedaald van 81 % naar 73 %, maar voor vrouwen is het met één procent gestegen.

Wij stellen vast dat het overwicht van mannen en vooral van vastbenoemden, zich vooral situeert op de niveaus A en B, maar wie de sector volgt en wie de wetenschappelijke literatuur en onderzoeksresultaten doorneemt, kijkt daar niet van op. Op de niveaus C, D en E is er een overwicht van vrouwen in de openbare sector. Er zijn problemen wat de doorstroming betreft naar leidinggevende functies op de niveaus B en A. Over niveau A, maak ik me persoonlijk niet zo ongerust, want ik denk dat we binnen een paar jaar een serieuze inhaalbeweging van vrouwen zullen kennen. Het is, geloof ik, nog maar sinds drie jaar dat er meer vrouwelijke studenten aan de universiteit zijn dan mannelijke. Het is zelfs zo dat de universiteiten vandaag (demografisch) verhoudingsgewijs meer vrouwen hebben dan mannen.

Dat zal zich op termijn allicht ook vertalen naar de openbare sector toe, temeer omdat uit een onderzoek is gebleken dat vrouwen gemakkelijker solliciteren naar de openbare sector en het onderwijs. De feminiseringsgolf in het onderwijs stelt vandaag trouwens pedagogische en didactische problemen. Ik hoed me voor uitspraken daarover, daar zijn de specialisten voor.

Ik hoop dat ze ook sneller zullen doorstromen, maar door het feit dat het potentieel op niveau A en B jonger is dan haar mannelijke collega's is er een probleem wat leidinggevende functies betreft. Dat moet ik toegeven. Er zijn contractueel meer vrouwen dan mannen, ook bij de GESCO's. De leiding van de directies is vooral in handen van mannen, op één vrouw na. De diensten worden vooral door mannen geleid, een verhouding van 70 %/30 %. Ik heb u al proberen aangeven hoe dat komt, maar dit zijn alleen maar verklaringen.

Deeltijds werk gebeurt vooral door vrouwen, maar, en dat is opmerkelijk, ook in deze provincie toch ongeveer voor 14 % door mannen. In de privé-sector komt dit minder voor. Het volume deeltijds werk stijgt vooral op de niveaus A, B en C en daalt op D.

Het mannelijk personeel is iets ouder dan het vrouwelijk personeel, er is dus hoop voor de toekomst wat promotiekansen betreft.

Ik heb hier een beetje langer bij stilgestaan, Mijnheer de Voorzitter. Normaal is het niet het moment om zo'n informatieve technische vraag te stellen omdat het hier om een beleidsverklaring gaat. We hebben daarvoor andere procedures voorzien in ons reglement. Ik weet dat ik een bepaalde naam en faam heb en men zou mij anders wel eens durven verwijten dat ik het onderwerp uit de weg ga. Niets is minder waar.

Het is trouwens ook goed dat we die basisgegevens hebben, willen we daar een beleid op enten. Maar beleidsmatig zitten we natuurlijk met een probleem. Je moet in elk geval kansen scheppen zodat men op een gelijkwaardige startbasis én kan solliciteren voor de basisaanwervingen én voor de promoties. Ik denk dat daar onze rol is weggelegd. Het is een probleem als je naar negatieve discriminaties of naar positieve discriminaties gaat. Want als je zegt, we voeren positieve discriminatie in, dan zeg je terzelfdertijd dat je voor anderen een negatieve discriminatie invoert en dat is beleidsmatig een probleem. Ik denk dat de medewerkers van zowel de 6^e directie – mijn collega zal daar meer over zeggen - als de 1^e directie zich daarvan bewust zijn en dat men in elk geval niet mag beweren dat een gelijkekansen-beleid hier niet ernstig genomen of zou tegengewerkt worden, integendeel.

Ik denk dat op initiatief van mijn collega Van Der Meiren gebruik gemaakt is van een aantal federale mogelijkheden om rond dat gelijkekansenbeleid een begin van beleid te voeren. We zijn er nog niet en het gaat niet alleen over man/vrouw, het gaat ook over mindervaliden, gehandicapten of hoe ik het vandaag ook moet noemen. Het is zo dat we aan onze verplichting overduidelijk voldoen. We zitten daarboven.

Er is een koninklijk besluit over de tewerkstelling van mindervaliden in de openbare sector waar geen sanctionering op staat als het niet gedaan wordt, maar wij nemen dat koninklijk besluit ter harte. Ik weet waarover ik spreek, ook familiaal, en ik weet hoe moeilijk het is voor mensen om aan de bak te komen. Wij creëren bewust kansen daarvoor, daar zijn al inspanningen voor gedaan in het verleden en die gebeuren nóg, ook in het onderwijs, wat men er soms ook over denkt. Voor het overige kan ik alleen zeggen : de beleidsverklaring is wat dit betreft niet lang, maar ze is in elk geval duidelijk en u zult er ons moeten op controleren aan de hand van onze daden.

U zegt dat de commissie niet veel samenkomt. Dat is mogelijk, maar ik vraag u welke concrete suggesties er zijn om het, niet noodzakelijk anders, maar beter te doen. We kunnen blijven discussiëren over de beste theorie, we kunnen elkaar blijven om de oren slaan met handboeken en studies, want we hebben er veel om te publiceren. Men mag niet vergeten dat er tientallen onderzoeksprojecten geweest zijn om aan tewerkstellingsbeleid te doen. Ook in de openbare sector. We kennen nu al die rapporten. Wij proberen de hand aan de ploeg te slaan en ik denk dat dat de rol is van een raad en vooral ook van een oppositie. Als u vindt dat tegen de spelregels gezondigd wordt door de deputatie dan moet u ons onmiddellijk interpelleren, geen vraag stellen, maar interpelleren en ons politiek met de neus op de feiten drukken als we fouten maken. Als je concrete suggesties hebt, dan ben ik de eerste om te luisteren en mee op stap te gaan, want de problematiek ligt mij nauw aan het hart, wat men er ook over denkt en zegt.

DEBATTEN

Ik heb al eens mijn mening gezegd over de nood aan een commissie, daar ga ik nu niet op in. Er is een beslissing genomen en ik leg mij bij die beslissing neer, zo hoort het in een democratie. Anders moet ik ontslag nemen als gedeputeerde en ik ben niet bereid ontslag te nemen over dat punt, als u mij goed hebt begrepen. Ik zal dus correct uitvoeren wat beslist is, dat is mijn plicht, anders doe ik mijn werk hier niet goed.

Voor het overige, Mevrouw, er is een analytisch rapport, het is met enige omzichtigheid raadpleegbaar omdat er inderdaad persoonlijke gegevens in verwerkt zijn. We rekenen hier een beetje op de fairplay en de wijsheid. Ik heb het in elk geval bij me, je kunt het eens komen inzien als het nodig is.

Ik denk dat we niets over de holebi's in onze beleidsverklaring moeten stellen. Er is hier een heilige regel dat er niet aan discriminatie wordt gedaan. Als u vindt dat wij in een concreet dossier aan discriminatie doen, of er zou door anderen aan discriminatie gedaan zijn, dan moet je het ons signaleren, dan is het onze plicht en onze verantwoordelijkheid om op te treden, maar bij mijn weten is dat tot nu toe niet het geval.

PROCORO is een andere discussie, Mevrouw. Ik denk dat wij - de collega die verantwoordelijk is op dat gebied heeft dat met zoveel woorden gezegd - aan onze decretale en reglementaire verplichtingen terzake voldaan hebben. Ik had graag meer vrouwen in deze raad gezien. Het zijn er nog geen derde. Maar dat is niet mijn schuld. Dat kun je de deputatie niet verwijten. Voor het overige kunnen we niet meer doen dan proberen zo goed mogelijk het beleid uit te voeren, ook wat decretaal aanbevolen wordt, want sommige dingen zijn niet verplicht en niet afdwingbaar.

Het zal u niet onbekend zijn dat de Vlaamse overheid regelmatig gebruik maakt van de afwijkingsbepaling wat de quota betreft voor vrouwen en mannen. U bent beter geplaatst dan ik om dit te weten, want als ik mij niet vergis behoort uw partij tot de vier partijen die vandaag de Vlaamse meerderheid vormen. Het verschijnt in het Staatsblad, het moet wél gemotiveerd worden. Maar er zijn voorbeelden van, ondermeer als ik met niet vergis in de VHM recentelijk.

Dank u

De heer voorzitter

Meester Abbeloos vraagt een ogenblik het woord over dit probleem

De heer Abbeloos

Ik wou even inpikken op hetgeen collega Joris heeft gezegd. Het benoemen van de ambtenaren moet volgens hem gebeuren door middel van vergelijkende examens om zodoende de beste krachten in te zetten in de administratie. Ik kan zeggen dat in dit provinciehuis de benoemingen al jaren gebeuren mits vergelijkende examens. Spijtig genoeg kan men dat niet van alle andere lokale besturen, grote steden en gemeenten zeggen.

Bij de provincie Oost-Vlaanderen worden vergelijkende examens afgenomen en op die manier tracht men de beste kandidaat in huis te halen. Ik denk dat de provinciale ambtenaren ook bij de andere administraties een zeer goede naam en faam hebben en wij hopen zo verder te kunnen doen.

De heer voorzitter

Dank u, Meester Abbeloos. De stand van het debat bepalend verwijs ik de raad toch eens even naar een van de publicaties die belangrijk zijn over dit probleem, om het ook wat historisch te deuten.

Tony Valcke heeft in de publicatie "Lokale en regionale politiek", recent uitgegeven bij Vanden Broele, een reeks cijfers en beschouwingen over de verhoudingen man/vrouw vermeld, ook op het politieke niveau in de provincieraad. Ik neem geen stelling, ik moedig u enkel aan om Tony Valcke te lezen. Een blik op de dreigende en meestal technisch slechte schilderijen in de ronde, op de deputatie en op het bureau wijst ook al wel op de gedachte dat het nog zo kwaad niet ware om de problematiek toch een beetje levendig te houden. Ik moei mij niet met het debat, ik zeg het maar.

Mijnheer Joris, uiterst kort nog, anders ontnem ik u het woord. Ik acht het onderwerp uitgeput, dus uiterst kort omdat u van de oppositie bent.

De heer Joris

Ik wou alleen nog zeggen dat ik inderdaad voorstander ben van vergelijkende examens en dat het systeem van onthoofde examens mij een verbetering van het systeem van vergelijkende examens leek. Ik dacht bovendien dat de term "onthoofd" een algemeen gekende term zou zijn, maar misschien heb ik té letterlijk uit het Engels vertaald. Het komt erop neer dat degene die het examen verbetert en degene die de rangschikking maakt, slechts een rangnummer kent en niet weet welke persoon ermee verbonden is. Op die manier schakelt men alle vriendjespolitiek, voortrekkerij, gekuip en gekonkel uit omdat men niet weet wiens examen men verbetert en dit is de beste garantie die men kan inbouwen tegen alle vormen van oneerlijkheid of discriminatie.

Dank u.

De heer voorzitter

Okee over dat onthoofden. Nu eerst meester Abbeloos en daarna de gedeputeerde.

De heer Abbeloos

De examens gebeuren op die manier, dacht ik. Daar is niks aan veranderd.

De heer gedeputeerde Vercamer

In deze provincie is het al langer traditie nietwaar, dat er vergelijkende examens ...

De heer voorzitter

... met nummers, dacht ik, de schriftelijke examens ?

De heer gedeputeerde Vercamer

Er zijn geen andere examens. En wij volgen rigoureuus de rangorde van die examens. Rigoureuus ! Zelfs voor contractuele betrekkingen, als we een contractueel kader goedkeuren van meer dan een jaar dan gebeurt dat via selectieproeven en wij volgen de uitslag.

De heer voorzitter

Mijnheer Joris, u hebt het gehoord. U spreekt goed, de gedeputeerde spreekt ook goed, aan alle twee zou ik de raad willen geven die gisteren door Johan Cruyff werd gegeven aan jonge en krachtige voetballisten. Als je een kopstoot geeft, hoofd naar beneden. Want een uitstekende kopstoot die boven het doel belandt ... Allang onthoofde examens, allang nummers, ik zou u daar een prachtig voorbeeld van geven en ik houd mij voorbehouden dit persoonlijk te doen.

De heer gedeputeerde Vercamer

Nog een belangrijk technisch ding vergeten, het zal maar een seconde duren. Het gaat over de interne begeleidingscommissie, Mevrouw Lafkioui. De interne begeleidingscommissie is een ambtelijke commissie waar ik niet in zetel, ik neem wel akte van die rapporten en ik lees die met aandacht, maar dat is een interne ambtelijke begeleidingscommissie. De verslagen daarvan liggen uiteraard ter inzage van elk raadslid.

DEBATTEN

De heer voorzitter

Ik denk nu aan Johan Cruyff en die kopstoot die zeer mooi is, maar boven het doel vliegt. Jean-Pierre Van Der Meiren nog over de commissie en over de gelijkekansencommissie.

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Heel kort over het onderdeel externe gelijkekansenbeleid dat vanzelfsprekend onder welzijn zit en niet onder personeel. Indien het onder personeel zou zitten, dan zou dat veel te beperkt en te eng zijn. U heeft de raad gegeven, Voorzitter, een mooi boek te lezen. Ik geef de raad aan alle collega's om een stuk sociale geschiedenis te lezen. Met een beetje inzicht in de sociale geschiedenis - en daarvoor moet je niet eens zo ver gaan, je mag in de 19^e eeuw beginnen - herken je meteen waar wij vandaag nog altijd mee bezig zijn en waar wij allicht binnen 20 jaar en hopelijk binnen 50 jaar, anderen weliswaar, mee bezig zullen zijn omdat sociale evolutie, groepsvorming, uitsluiting van groepen en dus emancipatiebewegingen van groepen van alle tijden zullen zijn.

Is vandaag de vrouwenemancipatie beëindigd? Neen, natuurlijk niet. Is men heel ver gevorderd? Ja. Natuurlijk is men heel ver gevorderd. Dankzij wie? Dankzij de vrouwen zelf op de eerste plaats.

Hoe zijn de arbeiders geëmancipeerd? Dankzij de arbeiders, dank zij de bewegingen die ze in het leven hebben geroepen. Is de arbeidersemancipatie vandaag voleindigd? Neen. Zal ze ooit voleindigd zijn? Neen, dit is een blijvend aandachtspunt, zo ook de vrouwenemancipatie.

De holebi's in het externe gelijkekansenbeleid.

Ik denk dat we daar nog eens grondig over moeten praten en ik ben bereid die discussie te hernemen. Iik blijf er echter mijn bedenkingen over hebben of wij dit nu naast de andere categorieën moeten gaan plaatsen. Is dat dan stigmatiserend of niet? Of is het juist het omgekeerde? Help je daarmee de gehele emancipatiebeweging die ook dié groep absoluut nodig heeft? Ze hebben ondersteuning nodig en krijgen die gelukkig ook meer en meer, ook op het brede maatschappelijke vlak. De vraag is hoe dit het beste moet aangepakt worden. Door het apart te gaan definiëren of door het net niét apart te gaan definiëren, daar verschillen wij op dit ogenblik nog van mening. Ik zeg niet dat ik gelijk heb, maar laat ons dit in alle rust en sereniteit uitpraten in de commissie. Wij doen overigens wel al een en ander in die richting. Het is alleen niet zo publiek gemaakt en daar wens ik verder over te discussiëren.

Mevrouw Lafkioui, ik begrijp u niet wanneer u vraagt of er een gelijkekansenbeleid is. Tja, u zou niet alleen de sociale geschiedenis moeten lezen, maar ook de verslagen, de evolutie van de laatste 10 jaar binnen deze provincie en kijken wat wij aan gelijkekansen, ruimer dan man/vrouw, hebben gedaan. Bekijk eens wat er 10 jaar geleden binnen de provincie bestond. Je zult er vrij snel door zijn: niets! En wat er vandaag is. Is er een gelijkekansenbeleid gevoerd op de diverse terreinen? Ik ga niet antwoorden, ik nodig u alleen uit dit eventjes van nabij te bekijken en dan zelf het antwoord te formuleren. Collega Vercamer heeft daarnet al vermeld dat de interne begeleidingscommissie een ambtelijke groep is waar geen politicus in zetelt. Goed dat ze daar niet inzetelen, want het is puur ambtelijk.

Er is een provincieraadscommissie. U zegt dat ze slechts twee maal is samengekomen. Ú bent er lid van, dat maakt u medeschuldig. Ú moet ze samenroepen, want het gaat om een provincieraadscommissie. De deputatie heeft niets te maken met het samenroepen van die commissie. Wij zijn lijdend en meewerkend voorwerp van die commissie, maar geen handelend voorwerp. Dat is de commissie zèlf.

Wordt zij au sérieux genomen? Ik stel de vraag terug. Nemen de leden van die commissie zichzelf au sérieux? Als ze zich au sérieux nemen, dan is de commissie au sérieux. Doen zij dat niet, dan is de commissie niet au sérieux, maar ze is au sérieux. Nemen ze de commissie au sérieux? Ik ben "men" of "ze" nog nooit tegengekomen. Ik zou dat wel eens graag doen.

Ik zou "men" ne keer graag tegenkomen en "ze" ook eens om daar eens echt te kunnen mee praten, zo eens van persoon tot persoon, want "men" schuift veel in de schoenen van "men". Dus, "men" zal die commissie effectief wel au sérieux nemen als die commissie zichzelf au sérieux neemt, wat gebeurt. De bevoegde ambtenaar die in het kader van het gelijkemansbeleid dat we binnen deze provincie voeren op dit ogenblik halftijds functioneert om de combinatie gezin/arbeid mogelijk te maken, doet schitterend werk. Alleen, ze werkt op dit moment halftijds. Hadden we dit moeten weigeren ? Of moeten wij in het kader van combinatie gezin/arbeid het goeie voorbeeld geven ? Maar het goede voorbeeld geven aan de ene kant, betekent dat je er de problemen bijneemt aan de andere kant. Deze ambtenaar doet schitterend werk, hij zal in de volgende commissie gelijkemans een hele reeks concrete voorstellen op tafel krijgen. Toevallig heb ik deze morgen nog een paar uur van gedachten kunnen wisselen daarrond. Collega Joris, dat niet 1 % wakker ligt van het probleem van de holebi's, dat zal wel waar zijn. Niet 1 % in Vlaanderen ligt wakker van de genocide in Rwanda. Waarom zouden ze daarvan wakker liggen ? Betekent dat dat het geen probleem is ? Dat is iets anders. Ik vind dat het net van politieke verantwoordelijkheid getuigt om ook dié problemen in een samenleving aan te pakken waar de grote samenleving niet wakker van ligt. Als politici morgen alleen maar datgene doen wat de publieke opinie bezighoudt, dan is men onwaardig om politicus te zijn. Men moet eigen verantwoordelijkheden durven nemen, ook als de grote massa het nog niet inziet, of nooit zal inzien. Wanneer men overtuigd is dat terzake maatregelen genomen moeten worden en wanneer men daar binnen een forum van verantwoordelijke mensen een meerderheid over vindt, dan moet men beslissingen durven nemen, ook ligt allicht 99 % van de bevolking daar vandaag niet wakker van. Al vinden ze allicht de match Brugge-Anderlecht belangrijker dan het probleem van de honderdduizenden mensen die vermoord zijn in Rwanda en het probleem van de holebi's hier. Ik vind Club Brugge-Anderlecht ook belangrijk en ik hoop dat Brugge wint, maar daarmee neem ik uiteraard geen standpunt in ten overstaan van Anderlecht. Het betekent echter niet dat we geen oog moeten hebben voor de toch belangrijke problemen die wij als dusdanig ervaren ook al ligt de massa daar niet wakker van.

Dank u.

De heer voorzitter

Mijnheer Lootens, zeer kort graag, ter afsluiting.

De heer Lootens

Mevrouw Van der haeghen heeft ten eerste gesproken namens de fractie. Deze tussenkomst is bij ons besproken, dus ze sprak niet in eigen naam. Ten tweede, ze spreekt niet pro domo, mevrouw Van der haeghen kent de problematiek, maar is daar zelf niet bij betrokken. Weet ik zeker !

Gelach

Ik zal niets zeggen over wat ...

De heer voorzitter

Mijnheer Lootens, mag ik u eens een raad geven ? Spreek voor uzelf.

Gelach

De heer Lootens

Ik neem ook rustig het woord, Voorzitter. Ik spreek ook niet pro domo. Maar, Voorzitter, ik hoor de gedeputeerde antwoorden. Hij zegt dat hij het niet weet. Wel, wij weten het wel. Dat moet hij maar aanvaarden. Wij vragen om de beleidsnota aan te passen in de zin voorgesteld door mevrouw Van der haeghen, desnoods mits een amendement op het eind van het debat. U twijfelt, maar wij aarzelen niet. Wij vragen om het te doen en bij twijfel ben ik zeker dat u gaat luisteren naar onze wijze woorden, zeker na dit debat.

DEBATTEN

De heer voorzitter

Wij zullen de wijsheid nog een beetje haar werk laten doen, ook in de loop van de avond, morgen en volgende week. We hebben nog tijd voor er over een amendement sprake is. Denk aan wat Johan Cruyff zei over de uitstekende kopstoot die boven het doel belandt.

We zijn gekomen aan mevrouw Storms die nog even de communicatie ter sprake brengt op pagina 11 van de nota. De leden van de raad die nog aanwezig zijn, bewijzen dat ze goed kunnen luisteren.

Communicatie

BELEIDSPROGRAMMA P. 11 : ALGEMENE TUSSENKOMST

Mevrouw Storms

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Als u mij toestaat zou ik graag een kort woordje over informatica willen toevoegen aan het punt Communicatie.

De heer voorzitter

De gedachten en het woord zijn vrij, Mevrouw Storms.

Mevrouw Storms

Dank u.

Ik zal mijn tussenkomst een beetje inkorten, gelet op het gevorderde uur.

De beleidsnota Communicatie en Informatica wekt eigenlijk een beetje gemengde gevoelens op. Enerzijds kan ik mijn teleurstelling over de beleidsnota Communicatie niet echt wegsteken. Nochtans heb ik eruit geleerd dat er een onderzoeksrapport ter beschikking zou staan. Ik denk dat de resultaten daarvan toch niet inspirerend zijn geweest voor het opstellen van de beleidsnota. Als men de nota doorleest, zou men denken dat men een theoretische cursus aan het lezen is over communicatiebeleid, inclusief verwijzingen naar auteurs, inclusief citaten.

Zeker waar de nota handelt over de fundamenteën van het communicatiebeleid geformuleerd als de missie en de identiteit. Daar vind ik dat zij compleet de mist ingaat. Er wordt eerst een theoretische uiteenzetting gegeven over wat een missie is, wat daar mee aangevangen wordt, enz... maar daarna wordt er eigenlijk droogweg gesteld dat zolang er geen klaarheid geschapen is in wat de provincies tot hun kerntaak en tot hun eigen taak moeten rekenen van de definiëring van een missie weinig sprake kan zijn.

Net die missie was in de beleidsnota genomen als fundament van het communicatiebeleid. Dus als men de missie nog niet kan definiëren, dan valt de rest natuurlijk ook allemaal in gruzelementen.

Ik had al in mijn inleidend woord ernaar verwezen : de interferentie van het kerntakendebat is hier heel duidelijk voelbaar. Het creëert een onzekerheid en toont eigenlijk aan in welke diepe crisis de provincie - het bestuurlijk niveau - bij tijde verkeert.

De initiatieven worden over het algemeen voorgesteld in overwegende vorm, in vragende vorm. Men kan geen keuzes maken. Er is eigenlijk een gebrek aan visie van hoe we nu eigenlijk gaan communiceren. Ik zou hier dus, net zoals bij mijn eerste tussenkomst, willen pleiten om een meer pro-actieve houding aan te nemen ten aanzien van het kerntakendebat.

Ik ben er mij van bewust dat dat niet eenvoudig is, maar als men nog de missie niet kan definiëren die het fundament is van het communicatiebeleid dan scheelt er, denk ik, wel iets aan die beleidsnota.

Ik hoop dat naar de toekomst toe hier één en ander zal rechtgezet worden in het communicatiebeleid. Ik ben ook lid van de provincieraad en ik wil ook dat er door de provincie op een goede manier wordt gecommuniceerd naar de buitenwereld toe, zodanig dat ik niet altijd verplicht ben om uit te leggen wat de provincie eigenlijk inhoudt.

Het tweede deel, Informatica, - wat daar toch bij aansluit - staat in schril contrast met de nota Communicatie, want daar wordt de koe bij de horens gevat en daar wordt ICT onmiddellijk tot een kerntaak verklaard.

In die zin wordt er verder gepreciseerd dat ICT domein- en taakoverschrijdend is en als katalysator kan fungeren van het proces waarin de provincie haar plaats in de samenleving moet vinden en waarmaken. Dus hier, inzake ICT en inzake E-government getuigt de nota van een duidelijk zicht op haar missie en van een duidelijke plaats in het bestuurlijk geheel, namelijk prioritair aandacht besteden aan E-government tussen de lokale besturen met provincie als integrator en katalysator met de hogere overheden.

En, Mijnheer Liebaut, ik wil mij daar gerust over uitspreken, dat klinkt mijn fractie, alleszins al in het kader van het kerntakendebat als muziek in de oren.

Eén klein puntje dat ik in de beide nota's een beetje heb gemist, is een visie op het gebruik van internet en e-mail. Iedereen weet dat internet en e-mail, zeker e-mail, de hiërarchische vormen binnen de ambtenarij doorkruist. Men kan rechtstreeks de ambtenaren aanspreken, men moet niet meer via de bazen, enz... Via internet kan volop gesurft worden, ook naar sites die waarschijnlijk ook niet echt moeten bezocht worden in het kader van de werkzaamheden.

Hier zou ik toch een voorstel willen doen om misbruiken te voorkomen.

Ik zou willen vragen of een reglement kan worden opgesteld waar naast een aantal algemene richtlijnen met betrekking tot het gebruik van de toestellen, het netwerk, de software eigenlijk, het gebruik van e-mail en het internet geregeld wordt.

Bij de redactie van een dergelijk reglement moet men natuurlijk een beetje rekening houden en een evenwicht vinden tussen enerzijds het toezicht die de werkgever toch nog altijd op zijn werknemers moet uitoefenen en anderzijds de bescherming van de privacy.

Dus ik denk dat de beste vorm die zo een reglement kan aannemen, misschien een soort van overeenkomst zou zijn tussen de werkgever en de werknemer. Eigenlijk een soort van morele verbintenis tussen het provinciebestuur en het personeelslid, eerder dan het reglement sanctionerend op te vatten. Ik denk dat een dergelijk voorstel wel het overwegen waard is.

Dank u.

De heer gedeputeerde De Buck

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Voor de tweede keer deze namiddag heb ik de indruk dat mevrouw Storms andere dingen in handen gekregen heeft dan degene die in de beleidsnota staan, ofwel dat zij wat er daar instaat eigenlijk niet zo goed gelezen of doorgenomen heeft als dusdanig.

Die beleidsnota begint met een vrij algemeen gedeelte waarin de doelstellingen en het doelpubliek geformuleerd worden. En er wordt inderdaad nog eens op gealludeerd dat er wijzigingen mogelijk zijn op termijn. Dus dat we in een periode verkeren waarin er veranderingen op til zijn. Ik denk dat dat het minste is dat men kan doen in een beleidsnota : verwijzen naar het feit dat we in een bewegende wereld zitten.

Ik denk dat vooral jonge mensen daar toch extra gevoelig zouden moeten voor zijn en zouden moeten leren leven in een veranderende en niet in een stabiele maatschappij.

Uw hunkering naar zekerheid en het feit dat u dat eigenlijk als een verwijt naar ons toestuur, verwondert mij eigenlijk. Van jonge mensen had ik een flexibeler en dynamischer benadering van het gegeven verwacht.

U zegt dat daar geen vernieuwende zaken instaan, enz...

Ik wil toch even uw aandacht vragen voor een paar elementen die daarin staan. Er wordt onder andere verwezen naar teletekst van AVS. Het blijkt dat dat inderdaad niet meer voldoet aan de doelstellingen.

We hebben dat geschrapt omdat we vaststelden dat daar onvoldoende belangstelling voor was.

Wat betreft het publiceren van teksten. U zegt : "Ik wil toch niet altijd zelf moeten zeggen aan de mensen wat de provincie is en wat de provincie doet."

Wij hebben vastgesteld dat wat betreft het aankondigen van onze examens, provinciale reglementeringen, provinciale prijzen, enz... wij niet altijd de belangstelling krijgen in de pers die we zoeken. Wij zijn op dit ogenblik aan het zoeken om via een mediamiek en een aankoop van ruimte ervoor te zorgen dat die zaken wel systematisch in de pers zouden komen.

Wat betreft Informeel werd voor een totaal nieuwe en vernieuwende lay-out gezorgd.

DEBATTEN

Ik moet er u ook op wijzen dat er in een passage van de beleidsverklaring verwezen wordt naar het feit dat wij heel wat tijdschriften hebben en dat wij op termijn eens zullen moeten kijken hoe we die tijdschriften via andere communicatiemiddelen bij de burger, bij de gemeenten, bij de gebruiker in het algemeen kunnen brengen.

Er kan hierbij gedacht worden aan het gebruik van de website en van de e-mail naar bepaalde doelgroepen om op termijn te zorgen dat onze tijdschriften niet louter op papier maar ook via de modernste communicatiemiddelen ter plaatse gebracht worden.

Ten slotte moet ik u ook melden dat wat betreft de visuele communicatie – de lokale televisie – wij onderhandelingen begonnen zijn met AVS en Kanaal 3, gezamenlijk, om ervoor te zorgen dat onze aanwezigheid in die middelen op een totaal andere manier kan georganiseerd worden.

De aanzet tot deze zaken staan allemaal in deze nota en met de uitvoering daarvan zijn we eigenlijk al voor een stuk onderweg, laten we zeggen.

Ik begrijp u niet goed, maar kom, het zal ook wel zijn redenen hebben.

Dank u.

EINDE VAN DE ZITTING